AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică

Începuturile

TRITONIC SCI-FI

AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică

Începuturile

Strânse la un loc, povestioarele acestea, unele petrecându-se pe Selena, altele pe Therra prefigurează nuvelele *Galaxiilor*... prin plasarea lor în perioada de început a colonizării Lunii, de dinainte de Războiul de 87 de minute din anul 56 Era Cosmică.

Legende dintr-o epocă de pionierat, într-o lume dură, rece şi, aparent, moartă. Aparent, deoarece acolo, sub crusta de piatră, se ascund enigmatice făpturi care, pe planeta albastră ce le acoperă un sfert din cer, au făcut parte din mitologia omenirii.

Aurel Cărăşel

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-749-230-9

Recomandat de:

4arte.ro

PRwave

TRITONIC SCI-FI

t... TRITONIC

Foto coperta 1 © Rfischia | Dreamstime.com

GALAXIA SUDICĂ
ÎNCEPUTURILE

Aurel Cărăşel
Galaxia sudică. Începuturile

Copyright © Aurel Cărăşel
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediţiaprezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fr agmente dincarte.

TRITONC
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: e ditura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descriere a CIP a Bibliotecii Naţion ale a României
CĂRĂŞEL, AUREL
Galaxia sudică. Începuturile/Aurel Cărăşel
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-230-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: MICHAEL HAULICĂ
Editor. BOGDAN HRIB
Comanda nr. 195/martie 2017
Bun detip ar: martie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, tot ală saup arţială, a acestei lucrări, fără acordulscris al editorului, estestrict interzisă şi se pedepseşte conformLegii dreptului de autor.

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ
ÎNCEPUTURILE

Colecție coordonată de Michael Haulică

TRITONIC
SCI-FI

Aurel Cărăşel (n. 1959) a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) şi Facultatea de Jurnalism şi Ştiinţele Comunicării (Bucureşti, 1994). A fost profesor şi ziarist.

În domeniul SF activează din 1980, înfiinţînd şi conducînd mai multe cenacluri la Craiova şi Cernavodă. Este unul dintre iniţiatorii taberei Atlantykron (1990).

A fost preşedinte al Asociaţiei Creatorilor de SF (Craiova).

Redactor la mai multe reviste, fanzine şi suplimente SF, redactor-şef al revistei *Anticipaţia.*

A debutat în 1981, în revista *Ştiinţă şi tehnică*, cu povestirea „Stelara Fata Morgana" şi a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare, Anticipaţia, Star Trafic SF, Magazin, Jurnalul SF, Strict Secret, Curierul Naţional, Almanahul Ramuri, Almanahul Rebus, Almanahul Anticipaţia* etc.

A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin.

Este prezent în mai multe antologii, printre care: *Cronici microelectronice, Avertisment pentru liniştea planetei, Beta SF, Nemira '95, Argos Unu, Argos Doi.*

Volume publicate: *Vînătoare de noapte* (1995, ca Harry T. Francis, şi 2011), *La capătul spaţiului* (1997, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Lumile Curcubeului* (1999, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Dumnezeule de dincolo de burta universului* (2011), *Moartea ca o cocotă de lux* (2016), *Mafia InterPol* (2016) – romane; *Războinicii curcubeului* (1996), *Galaxia sudică* (2016), *Galaxia sudică 2. Cascada de neon* (2016), *Poveşti de pe Muntele Golia* (2016), *Poveşti din Poiana Volburii* (2016), *Poveştile zînişoarei Nomia*

(2016) – proză scurtă; *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995, împreună cu Dan N. Mihăilescu), *Mic Dicţionar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006), *Mirajul nestiutului sau cronica vietii unui intelectual* (2016) – nonficţiune.

„Galaxia sudică", nuvela care dă titlul seriei lui Aurel Cărăşel, a fost distinsă în 2016 cu Premiul Ştiinţă & Tehnică pentru cea mai bună proză scurtă şi cu Premiul Convenţiei Naţionale de Science-Fiction pentru cea mai bună nuvelă.

În 1999 a primit Premiul de încurajare al Societăţii Europene de Science-Fiction.

Cuprins

Despre mituri, sub lumina de var a lunii 9

Prolog la o posibilă mitologie selenară 11
Întrerupere de program 15
Noapte cu efemeride şi turn Eiffel 21
Destinatarul 27
Vânătoare de ciborgi 31
Peregrin galactic 35
Poveste cu un satir selenar 41
Exploatări cosmice 45
Cronos Bulevard 53
Aqua Selenae 59
Zbor de înger rănit, deasupra Therrei 73
Pe jos, prin spaţiu 93
Decor scenic cu spinari şi partoni 99
Doctor Faustus şi ananaşii 105
Subiect de scandal 113
Felurite impozite 117

Despre mituri, sub lumina de var a lunii

Când am început să scriu primele texte care aveau ca fundal Selena, nu m-am gândit că ele aveau să constituie baza unui material mult mai amplu și mai laborios, care ar putea deveni, practic, o istorie ficțională a colonizării Sistemului Solar. Mi-a plăcut să cred că erau simple fantezii, fără legătură una cu alta, cu excepția faptului că toate își găseau în Lună un punct de referință. Le scriam mai mult împins de la spate de decepția provocată de colegii de generație, care considerau satelitul natural al Pământului mult prea lipsit de importanță ca să merite să-și plaseze acolo acțiunea povestirilor și nuvelelor lor. Luna e un obiect de muzeu, așa păreau să gândească, iar gândul acesta m-a enervat probabil și m-a determinat să fac eu asta. Așa am ajuns să scriu cele 16 povestiri închise acum între copertele acestui volum, povestiri pe care le-am

publicat, de-a lungul timpului, prin diverse reviste, ziare și almanahuri (vreo trei apar chiar într-un Calendar SF pe care, la sfârșitul secolului XX, îl concepeam împreună cu graficianul Mihăilescu N. Dan și îl publicam la Editura Recif). Nu visam însă că ele vor ajunge o fundație pentru ceva cu mult mai amplu.

Au trecut de atunci aproape 20 de ani și, între timp, *Galaxiile Sudice* și-au creat propria lor viață și propriul lor destin. Un destin care vorbește despre o istorie... A VIITORULUI. O istorie a unui *viitor alternativ*, petrecut pe o planetă Therra, aflată într-un sistem stelar numit Sistemul Sol. Și, ca orice istorie care se respectă, a simțit nevoia unei fundamentări divergente – o fundamentare mitologică. Strânse la un loc, povestioarele acestea, unele petrecându-se pe Selena (12 dintre ele), altele pe Therra (celelalte 4) prefigurează nuvelele *Galaxiilor*... prin plasarea lor în perioada de început a colonizării Lunii, de dinainte de Războiul de 87 de minute din anul 56 Era Cosmică.

Legende dintr-o epocă de pionierat, într-o lume dură, rece și, aparent, moartă. Aparent, deoarece acolo, sub crusta de piatră, se ascund enigmatice făpturi care, pe planeta albastră ce le acoperă un sfert din cer, au făcut parte din mitologia omenirii.

Lectură plăcută!

Aurel Cărășel

Prolog la o posibilă mitologie selenară

Totul a început într-o noapte senină, când Calea Lactee atârna deasupra Pământului asemenea unei ploi meteoritice, scăpată de filtrele automate ale punctelor Lagrange.

Mă aflam într-o sală publică de lectură şi mă chinuiam să accesez o cale străveche de acces într-o memorie auxiliară a Compului, când siflerul de la terminalul la care lucram mi-a atras atenţia că e vorba despre un drum protejat. L-am chemat pe îngrijitorul uman şi i-am explicat, în câteva cuvinte, situaţia. S-a cuplat la mufa exterioară şi a rămas în stare de stază aproape un minut, după care a scos jackul, l-a vârât în buzunarul de la piept şi a ridicat din umeri. Mi-a mărturisit

că nu înțelege de ce calea era inaccesibilă, deoarece întreg etajul informațional se afla la dispoziția oricărui accesor de pe Terra. A umblat puțin în burta terminalului, însă evident că n-a rezolvat nimic. M-a rugat să ies pe terasă câteva minute sau să iau o cafea pe hol, lângă avizier, până ce avea să comunice problema celor de la Exploatare și Întreținere.

Am preferat terasa și, pentru prima dată după multe zeci de nopți petrecute sub acoperișul plat al Institutului, am revăzut constelațiile urcând leneș pe boltă. Mi s-a părut superbă imaginea inelului albăstrui-strălucitor al lui Saturn, intersectat de orbitele a trei dintre sateliții uriașului Jupiter, nerăsărit încă pe cerul de vest. Spre răsărit, luminile de poziție ale celor trei platforme spațiale de tranzit clipeau în roșu și verde, marcându-și poziția pentru cursele civile. Am meditat o vreme, cu coatele pe bara metalică de protecție, însă nu am găsit nici un fel de motivație pentru existența interdicției la driverul solicitat. Pur și simplu, era vorba despre o istorie tot atât de veche ca și începutul colonizării Sistemului Solar. Bănuiam că nimeni nu mai încercase să acceseze informațiile respective în ultimul secol.

Când am revenit în sală, hard-coverul terminase de străpuns barierele codate și mi-a pus la dispoziție terminalul. Îngrijitorul mi-a spus că nu descoperiseră nici ei vreun motiv pentru blocajul căii, mai ales că seturile de informații nu prezentau interes decât cel mult pentru istorici. Le-am mulțumit și m-am grăbit să mă cuplez la mufa de acces.

După zece minute, am terminat de parcurs coloanele de date. În mai puțin de un minut, am făcut o grilă de selecție și i-am cerut terminalului să-mi condenseze informațiile într-o spirală-com pe care să mi-o expedieze prin rețea la birou. Am ieșit din sala aproape goală la acea oră târzie, nu înainte de a-i

mulțumi îngrijitorului. Am coborât cu liftul exterior și am admirat din nou fața portocaliu-cenușie a lui Saturn, parțial acoperită de uriașul satelit Titan.

Jos, mă aștepta capsula, care și-a deschis politicos carcasa și m-a poftit să iau loc în fotoliu. M-am așezat și, în timp ce zvelta mașinărie lua înălțime, mi-am zis că nu făcusem nici un fel de afacere: informațiile căutate pentru a completa secvența de Istorie a Colonizării nu erau deloc relevante. Păreau mai degrabă istorii mitologice ale celei de-a doua etape de cucerire a Selenei, un satelit străvechi al Terrei, distrus într-un război cosmic, petrecut în urmă cu aproape trei sute de ani. Când capsula a ocolit vârful St. Helenis, înscriindu-se pe traiectoria circulară liberă din dreapta stației de ghidare, m-am hotărât să renunț temporar la realizarea secvenței și să-l anunț pe secretarul responsabil cu Istoria că n-am descoperit nimic în memoriile auxiliare. În privința informațiilor atât de greu accesate, am decis să le expediez Institutului de cercetare a literaturii vechi. Poate că în felul acesta își vor găsi o utilitate oarecare. Dacă nu, cineva mai în temă decât mine le va dezintegra într-una din cuvele publice de dezactivare.

Am privit către stânga, acolo unde Saturn își continua cursa către intersecția cu Jupiter peste mai multe ceasuri. Oare cum va fi arătând cerul acesta pe vremea când nu mai demult uitatul satelit Selena își croia drum de la răsărit la apus?

Întrerupere de program

– Unde naiba a dispărut Mattingly?

– A plecat să instaleze emițătorul de ghidaj. Oricum, aici nu era de nici un ajutor. Am terminat de marcat perimetrul de acum două ore.

Duke îi bătu cu degetul în cască. Secera albastră a Therrei se reflecta ciudat pe viziera semisferică.

– Nu ți-e bine, Merril? strigă și glasul îi sună înfundat în aerul cu miros de stătut. N-ai auzit ce-am spus? A dispărut, pricepi, broscoi afurisit?! Locatorul nu-i mai dă de urmă.

Roverul căzuse la câteva sute de metri de un pisc fără nume, din nordul Mării Furtunilor, înscris în Atlas doar cu un număr și o literă. Singurul noroc în toată afacerea era că transportau minereu de titan și nu vreuna din „încărcăturile nucleare", frecvent solicitate în ultimii ani de firmele terestre de import selenar. Cine dracu' s-ar mai fi străduit atunci să salveze niște *infestați*?

– Mattingly a plecat cu emițătorul de ghidaj către...

Merril Worden se răsuci în jurul axei și degetul oscilă în mai multe direcții, până să se hotărască asupra uneia. În fine, arătă către resturile de buncăr.

L-au căutat, atât timp cât le-a permis rezerva de oxigen. Urmele bocancilor, adânc imprimate în praful gros, dispăreau brusc, după primii 100 de metri, în spatele unei stânci în formă de cap de cal, de parcă pilotul s-ar fi evaporat, pur și simplu.

– Înțelegi ceva? întrebă Duke, după ce reveniră în modulul de salvare. Ridică brațul și atinse senzorul de control al climatizării, apoi spuse: Să mor dacă am mai văzut așa ceva!

Spațiul cabinei era atât de strâmt, încât abia aveai loc să-ți scoți casca. Worden își prinse capul în mâini și nu răspunse. Locatorul scana zona, fără să poziționeze altceva decât cadavrul dezarticulat al roverului și corpul modulului. Erau obligați să admită că, dintr-un motiv sau altul, identificatorul lui Mattingly încetase să mai emită. Deși asta...

– E imposibil! țipă Duke nervos. În asigurarea costumului, scria, negru pe alb, că identificatorul e practic indestructibil și că va funcționa în orice fel de condiții. Chiar și după o explozie de mare putere.

– Nu există imposibil, mormăi Worden. Roverul era aproape nou. Nici n-avea 2000 de ore de funcționare. Eu însumi i-am făcut verificarea tehnică, înainte de cursă. Iar acum...

– Ce naiba facem? Radioul e praf, iar emițătorul de ghidaj a dispărut odată cu... Ascultă, dacă adormiții ăia nu or să dea nici o importanță faptului că am dispărut de pe locatoare mai devreme decât trebuia?

Era un fir de logică în ceea ce susținea Duke: după ce depășea linia imaginară de demarcație dintre partea vizibilă și cea invizibilă a satelitului, navele își pierdeau semnalul de pe ecranele monitoarelor de la baza Clavius.

– Nu ne aflăm prea departe de liniile obişnuite, ridică din umeri Worden. E destul de posibil să fim găsiţi de orice navigator mai atent la semnalele bordului. Problema e să nu avem parte de o *întrerupere de program*.

Întreruperile programului curselor regulate se datorau, în exclusivitate, furtunilor electromagnetice solare. Deoarece satelitul natural al Therrei nu dispunea de atmosferă proprie, acestea îi loveau suprafaţa cu toată puterea, dereglând majoritatea aparatelor eletronice.

Mâncară din proviziile destinate situaţiilor de urgenţă şi se străduiră să doarmă puţin, în scaunele incomode. Se treziră în scurt timp, cu chef de ceartă. După o verificare atentă, ajunseră la concluzia că, în ipoteza unor serioase economii, aerul şi apa le-ar fi ajuns pentru cel mult 48 de ore.

Se echipară, ieşiră din nou şi cercetară platoul împănat cu stânci, până la limita observabilităţii modulului. Urmele erau tot acolo, înşiruindu-se cuminţi, până dincolo de stânca în formă de cap de cal.

– Observi ceva? Worden se aplecă deasupra ultimelor două urme. Mi se pare mie sau e ceva în neregulă cu chestiile astea?

Duke se lăsă pe vine, atât cât îi permiteau cutele costumului. Urmele din ultima parte păreau mai adânci decât precedentele. Cei doi ştiau că, de fapt, era vorba despre o iluzie optică, deoarece fenomenul se datora felului în care se dispersase praful, în funcţie de viteza cu care fusese aşezat bocancul pe sol. Aceasta crescuse cu câteva procente bune pe ultima secvenţă de drum, de parcă...

– De parcă ar fi luat pe cineva mic şi slab în spate.

– Imposibil! ţipă Duke agitat şi izbi cu mănuşa de sol, stricând configuraţia urmelor mai apropiate. Praful se ridică în

volute groase și pluti o vreme chiar pe sub vizierele lor. Cine dracu' crezi că mai bântuie prin zonă și încă să reușească să-l determine pe Mattingly să-l care în spate?

Merril Worden se arătă de acord că era o ipoteză neplauzibilă. Realitatea însă rămânea: pe ultimii 20 de metri, amicul lor cărase o greutate în spate.

– Poate că a luat vreo piatră mai deosebită, acceptă Duke, în cel din urmă. Sau poate că a descoperit vreun rest al roverului...

– Totul trebuie legat de dispariția sa, pricepi, Duke? O bucată de rover nu-l putea să determine să dispară.

– Adică?! întrebă celălalt mirându-se.

– Adică, orice-ar fi cărat, asta l-a făcut să treacă, pur și simplu, într-o dimensiune inaccesibilă nouă. Adică asta cred eu. Bănuiesc că era vorba despre o bucată de mineral.

În spatele lui Duke, secerea Therrei se făcuse și mai subțire, cernând fulgi de lumină albastră peste conul zdrențuit al vulcanului. Se ridicară în picioare și porniră spre pietroiul cu formă ciudată. Duke o apucă înainte, în salturi prelungi.

– Hei, ce dracu'?! strigă Worden în microfon, pipăind grăbit tasta dezaburizatorului manual al căștii. Charles, ce naiba ai în spate?

Deazaburizatorul de serviciu funcționa însă bine: pe spatele lui Duke se afla, într-adevăr, un fel de maimuță păroasă. Navigatorul se întoarse încet spre el, dar Worden nu reuși să-i vadă ochii prin viziera întunecată.

– Știi ceva, Merril? Vocea suna distorsionat în difuzor. Am senzația că ne învârtim pe circumferința unei zone cu un câmp magnetic extrem de intens. Contoarele ciclului biologic deviază în mod straniu spre dreapta.

– Charles Duke, mă auzi? Charles, aruncă dracului chestia aia păroasă din spate!

Duke se răsuci puţin către dreapta, uitându-se parcă după cineva.

– Merril, ieşi de unde te-ai ascuns, nu avem timp de glume! Îţi repet: am depistat o anomalie magnetică puternică...

– Charles, omule, sunt aici! spuse Worden ridicând un braţ. Ce anomalie? Suntem pe Lună, aici nu există nici un fel de câmp magnetic... Mă auzi?

Duke se răsuci cu totul şi porni în direcţia stâncii cu cap de cal. Maimuţa din spate avea patru braţe şi două picioare răsucite în jurul gâtului celuilalt. Capul era perfect sferic şi nu părea să deţină vreun organ de simţ.

– Merril, ieşi de după stâncă, nu te mai prosti... Ţi-am văzut farul.

Apoi Duke dispăru dincolo de peretele de piatră şi o sclipire verde izbucni ca un flash, iluminând o fracţiune de secundă defileul.

Câmpul magnetic distorsionant...

Worden o luă la fugă în direcţia modulului, fără să-şi mai dorească să verifice ce anume se întâmplase cu Duke. Alerga cu paşi repezi, stârnind pe sol nori de praf, cu senzaţia că simte în spate strânsoarea a patru labe de oţel. Dumnezeule, de s-ar termina mai repede *întreruperea de program*!

Noapte cu efemeride şi turn Eiffel

Descoperiseră bula argintie de aproape 48 de ore. Clavier era un crater de impact cu diametrul de 25 km şi o adâncime de aproape 300 de metri.

Un fel de lac mai mare, gândi Balvet. *Un lac de ceaţă.*

Se răsuci pe spate. Filtrul coborî automat peste vizor. Soarele, de dimensiunea unei monede de o sută de euriali, dispăru undeva spre stânga. Drept în sus, secera uriaşă a Terrei se zgâia obraznică la ei.

– Hei, Klaus, mai stăm mult în gaura asta?

– Nu pornim până nu apune, se auzi răspunsul în difuzor. Am hotărât să vedem un ciclu complet, nu?

– Păi, l-au cam terminat. Poate numai unele detalii să... În rest, uite, turnul Eiffel, exact ca într-o hologramă.

– Ai răbdare.

Balvet se întoarse la loc, oftând. El Facher avea dreptate: hotărâseră asta încă înainte de a părăsi Salvgarde II. În ceața argintie, formele subțiri, cvasiumane ale efemeridelor continuau să se agite în jurul construcției.

Klaus El Facher descoperise fenomenul iradierii luminoase a craterului Clavius chiar din prima săptămână de prospecțiuni. Inițial, Balvet crezuse că totul se datora întâmplării. Ceva mai târziu, pricepuse că El Facher se angajase la Companie urmărind niște informații foarte exacte. Nu era, ca el, un prospector deznădăjduit, gata să-și amaneteze viața pentru o lingură de ciorbă. Mai mult, Klaus făcuse astfel încât să fie trecuți pe lista echipajelor mobile. Adică să dispui de un transportor și să te plimbi pe Lună cum îți vine...

Macheta din piatră a celebrului turn începea deja să capete forme finale. Aripile lungi, transparente ale efemeridelor căutau cu îndemânare curenții ascendenți pentru a se înălța cu blocurile de granit roșu către partea superioară a construcției. Dacă mențineau ritmul, în scurt timp aveau să atingă înălțimea necesară ieșirii din crater.

Ce naiba intenționează, în continuare? se întrebă uimit Balvet.

– Să-l zugrăvească cu mizerie de-asta argintie, îi citi Klaus gândurile. Când o să apună soarele, temperatura va scădea până la -160° C, iar chestia asta argintie o să se transforme în cristale de gheață.

El Facher se apropie cu un dispozitiv de declanșare în mână.

– Ce naiba vrei să faci?

– Ceața e oxigen în stare pură, continuă el ignorând întrebarea. Oxigen, pricepi? Ciudat că nu s-a gândit nimeni la așa ceva până acum. Solul lunar e alcătuit, în principal, din

20% oxigen şi 60% siliciu. Când temperatura urcă bursc de la -160° C la +40° C în timpul zilei lunare, legăturile dintre elemente se distrug şi în craterele adânci curg pâraie de oxigen de pe crestele înconjurătoare. Fiinţele astea se nasc, trăiesc şi mor în decursul unei singure zi lunare. Efemeride.

Balvet se uită din nou în crater, la dansul simetric al sutelor de aripi.

– Şi chestiile alea? Turnul Eiffel...

– Zeci de milioane de civilizaţii, în aproape un miliard de ani! În fapt, aceeaşi rasă unică. Un ciclu astronomic infernal, care îi obligă s-o ia de la capăt de fiecare dată. Pentru că n-au descoperit nici un mijloc de a-şi transmite cunoştinţele dobândite necunoscuţilor succesori. Un prag psihologic imposibil de trecut. Imaginează-ţi: la fiecare 14 zile, alţii! La fel de despărţiţi de cei cărora le succed, ca şi cum ar trăi în alt sistem solar.

Soarele cobora din ce în ce mai repede. Dincolo de forma cocoşată a transportorului, se ridicau crestele zimţate ale munţilor Leibniz şi Doerfiel. Balvet îşi aminti că de mulţi ani zona aceea rămăsese închisă pentru prospectori.

– E singura gaură unde trăiesc? întrebă, cuprins de o bănuială.

– Oxigenul ăsta ca o ceaţă a mai fost observat şi deasupra altor cratere.

Balvet îşi umezi buzele.

– Turnul Eiffel...

– Trăiesc condensat. Descoperiri care nouă ne-ar lua zeci sau chiar sute de ani, lor le ocupă, probabil, cel mult o zi. Au realizat, fără îndoială, şi instrumente optice. Evident, diferite de cele terestre. Cu care ne-au observat. Terra şi Soarele sunt singurele prezenţe cosmice la care au acces: trec pe deasupra

lor cu regularitate. Au văzut ce am construit și ne copiază, străduindu-se să ne atragă atenția. Vor să intre în contact cu noi.

– În regulă! exclamă Balvet. Păi, să mergem și să le comunicăm celor în drept.

Se ridică și câteva pietre se rostogoliră fără zgomot în direcția transportorului. El Facher se repezi și aproape că-l strivi de un pinten de stâncă.

– Nu vom comunica nimănui nimic.

– Nu pricep...

– Ascultă, idiotule... Îți închipui ce se va întâmpla atunci când marile Corporații Spațiale vor afla de ce forță de muncă pot să dispună gratuit în aceste cratere? Neosclavagismul e un concept care nu s-a perimat încă. *Nu va fi nici un contact!* Cel puțin, nu atâta vreme cât nu vor afla unii de existența altora. Cât efemeridele nu vor ști de semenii lor de alături.

– Ești nebun? Vine noaptea și macheta aia o să strălucească în draci. Crezi că tipii de la Observatoare or să doarmă?

El Facher rânji nevăzut și îi făcu semn să se așeze. Soarele aproape că dispăruse în spatele muntelui Leibniz.

– Am detonatorul la mine. După ce se întunecă, le aruncăm jucăria în aer. Mă rog, în vid, se corectă. Chiar dacă vor observa explozia, ei știu că ne aflăm în misiune de recunoaștere prin zonă. Apoi, o vom lua, la rând, cu fiecare crater în parte. Le-am însemnat pe toate pe hartă. Avem 14 nopți terestre la dispoziție. Și două tone de explozibil.

Balvet clătină din cap. Picuri mari de sudoare i se prelingeau pe frunte.

– Și dacă nu sunt de acord? Uiți că formăm o echipă...

– *Tu uiți* că habar n-ai să pilotezi transportorul! Iar de la echipamentul de emisie poți să-ți iei gândul: funcționează

sub protecţia unui cod militar. Nu ai simbolurile, e ca şi mort. Aşa că mai bine vino sus, să vedem în ce stadiu se află.

Noaptea căzu brusc, lovitură de satâr pe faţa cerului. Aprinseră reflectoarele căştilor şi se căţărară înapoi pe vechile poziţii. Ceaţa din crater dispăruse. Fundul gropii era o mare de cristale de gheaţă, care sclipeau uluitor sub mângâierea reflectoarelor. Turnul îşi înălţa semeţ fruntea, cu mult peste nivelul „zero".

Balvet plimbă lumina pe deasupra dantelăriei de piatră. Erau acolo absolut toate detaliile, fiecare piesă, fiecare nit...

– Hei! strigă brusc, răguşit. Klaus, ai văzut vârful? Au...

În lumina puternică lămpilor de argon îşi făcu apariţia antena parabolică, mişcându-se lent în direcţia Terrei.

– Nu e o simplă machetă! urlă El Facher. Repede, detonatorul!

Balvet se lăsă în fund, cu picioarele atârnând deasupra craterului.

– Aproape 300 de metri adâncime. Te-ai gândit cât facem cu explozibilul până jos? Şi s-ar putea să fi început să emită de mai multe minute. Aproape sigur că băieţii de la „Parasolar" au şi localizat zona până acum, prin sistemele satelitare de expertiză militară. Dacă facem ce ne-am propus, ne vor executa, fără ca măcar să ne lase să deschidem gura. Şi apoi vor zice că transportorul a suferit un accident.

El Facher izbi furios cu detonatorul de stâncă.

– Eşti sigur că nu au depăşit pragul psihologic de care vorbeai?

Destinatarul

– E o aberaţie! strigă cineva din fundul sălii. O... o porcărie!

– Nu cred că sunt obligat să răspund la astfel de provocări, afirmă calm Offenbach şi aruncă o privire semnificativă către Preşedinte, solicitând linişte.

Încet-încet, în ovalul Sălii Tivoli se instaură calmul. Vociferările scăzură în intensitate, apoi se stinseră complet.

– Am solicitat cuvântul, în cadrul acestei emisiuni ordinare, continuă geneticianul, plimbându-şi ochii peste capetele din amfiteatru, deoarece consider că am descoperit, după cum am mai spus şi înainte, răspunsul la cele trei mari întrebări care frământă de milenii omenirea: cine suntem, de unde venim, ce rost avem în structura extrem de complicată a Universului...

Un reflector verde îşi plimbă fascicolul peste fagurele tavanului.

– Domnule Offenbach, ne bucură foarte mult faptul că tocmai unul dintre membrii măruntei noastre colonii selenare a realizat această importantă descoperire.

Kolyma Pare, președintele interimar al Conclavului, zâmbi protocolar, știind că ochii electronici a peste o mie de camere de luat vederi îl țintuiau cu pupilele lor reci, asigurând transmisia în întreg Sistemul Colonial, până în apropiere de Neptun.

– Să nu uităm însă că solicitarea dumneavoastră reprezintă numai unul dintre punctele ordinii de zi a sesiunii. Vă rog să fiți foarte concis.

Un alt reflector clipi galben, în stânga președintelui.

– Și dacă vor exista întrebări? se repezi senatorul Ektaban. Precis vor fi întrebări și nu trebuie să uităm că ședința are un timp riguros limitat.

– Nu vom uita, domnule senator. Pare dădu din cap aprobator și continuă: Dacă vor fi întrebări, domnul Offenbach va organiza ulterior o conferință de presă. În regulă?

Tivoli era una din cele trei colonii selenare cu profil minier, fondate în anul 26 EC. De peste 20 de ani rămăsese singura în stare funcțională, coloniștii celorlalte două emigrând către prosperele exploatări de gaze nobile de pe Mare Imbrium. Treptat, de-a lungul deceniilor, Tivoli își suspendase activitățile extractive datorită sărăcirii filoanelor de minereu, transformându-se într-un uriaș laborator.

– Fie, pe scurt, domnilor... deși mai târziu parcă văd că veți alerga zadarnic după detalii... Mă rog. Să începem în ordine cronologică. Cu toții avem cunoștințe, mai mult sau mai puțin profunde, privitoare la teoria informaticii. Se știe că, pentru a exista, o informație trebuie să dispună de un emițător, de un canal, de un cod și, în fine, de un mesaj atașat unui purtător sonor, vizual, tactil, electric, chimic etc. Ei bine, domnilor, *oamenii constituie doar purtătorii unui asemenea mesaj* și nimic altceva.

În sală izbucni o furtună de proteste care mai de care mai vehemente. Preşedintele avu mult de furcă până ce reuşi să restabilească liniştea.

– Mulţumesc, domnule Preşedinte, se înclină Offenbach către pupitrul acestuia. Domnilor, să continuăm. În urmă cu circa şaizeci de milioane de ani, pe când Terra se mai găsea încă sub dominaţia saurienilor uriaşi, o civilizaţie galactică ne-a vizitat planeta şi a lăsat aici un mesaj cu adresă exactă. Întrucât ştiau din proprie experienţă că timpul face ca orice material să devină perisabil, au preferat să realizeze un suport material cu autoreproducere, pentru ca informaţia din mesaj să se păstreze intactă. Astfel, şi-au făcut apariţia oamenii, care au purtat-o în sistemul lor genetic, copiind-o identic de la o generaţie la alta, pe lunga cărare a mileniilor. Domnilor, că vă place sau nu, acesta este ADEVĂRUL.

– De unde dracu' ştii tu *asta*? ţipă Ella de Soussa, deputata Departamentului de Cercetări Biologice şi decana de vârstă a femeilor din sală.

– Hei, tipu' e deranjat la creier, ce-ar fi să-l azvârliţi de la tribună?

– Şi care ar fi mesajul, deşteptule? Nu cumva oi fi şi tu vreo scrisorică bătrână?

Sala ovală lărmuia din plin. Preşedintele se văzu nevoit să întrerupă alimentarea cu energie, până când cei 450 de parlamentari amuţiră în întuneric.

– Ultima întrebare era „încotro ne îndreptăm". Ei bine, stimaţilor, acum vă pot decripta răspunsul: spre nicăieri. Mai exact, spre extincţia completă. De-a lungul mileniilor, documentele scrise care au reuşit să ajungă până în zilele noastre ne confirmă faptul că oamenii au trăit din ce în ce mai puţin: Adam – nouă sute treizeci de ani; Sem – şase sute; Avraam

– o sută șaptezeci și cinci; astăzi, vârsta medie este de optzeci și cinci de ani. Din clipa aceasta, fertilitatea masculină va scădea constant, atingând cota zero în exact treizeci și șase de ani. Peste numai o sută zece ani, omenirea va fi o amintire în memoria aparatelor cibernetice de pe Terra și din Coloniile Spațiale.

Împotriva așteptărilor, în Sala Tivoli nu mai izbucni nici un strigăt de protest. Offenbach își șterse fruntea cu batista.

– De unde știți aceste lucruri, domnule Offenbach? (Kolyma Pare se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul.) Nu vă supărați, dar afirmațiile făcute sunt cel puțin... surprinzătoare. Cred că la ora asta au fost recepționate de peste două sute de mii de coloniști, ca să nu mai vorbim de cei de pe Therra...

– Asta a m ș i intenționat, domnule Președinte. S ă audă cât mai mulți oameni, chiar toți, dacă va fi posibil. Știu, pentru că EU SUN'I' DESTINATARUL. Ce cuprinde mesajul nu vă interesează. Pot numai să vă spun că, în codificarea inițială a informației, a fost programată și apariția mea, precum și misiunea pe care o am de executat după decodificarea ei. Ei bine, domnilor, nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc pentru atenție și să vă spun adio.

Sub ochii uluiți ai asistenței din Sala Tivoli și din cele 12 Colonii, Offenbach Pradesh, genetician de rangul II, atașat al Terrei la Inspectoratul Spațial de Cercetări Biologice Selenare, se destrămă brusc în aer, de parcă n-ar fi existat niciodată în acel loc.

Vânătoare de ciborgi

Duncan Peebles îşi trase mai aproape de el sacul din plastic şi inelul pe care stăteau înşirate cuminţi vârfurile perforatoare. Deşi nu avea în ce să se privească, ştia că nu arăta prea bine: avea riduri adânci pe frunte, iar mustaţa groasă, de modă veche, atârna pleoştită.

Pe cosmodromul din Doosa ploua cu praf. Pretutindeni plouă cu praf, îşi spuse, strâmbându-se, apoi îşi netezi mustaţa cu un gest reflex. Selena era, probabil, după Marte, corpul ceresc cu cel mai mult praf din întregul Sistem.

– S-ar zice că te ascunzi de cineva, râse copilul apărut ca din senin alături. Împunse cu degetul în dozer şi întrebă: Ăsta ce ce?

Câţiva paşi mai încolo, o femeie încă tânără, dar ofilită, şi un bărbat cu faţa mâncată de o ciupercă Anazalles scotoceau prin câteva valize burduhănoase. Familia, se gândi Peebles. Au crezut că vor face avere aici şi acum o şterg încă şi mai săraci.

Lângă ușa masivă, un bărbat în costum de prospector izbea cu pumnul într-un automat de cafea. Și eu aș bea o cafea, înghiți în sec Peebles. N-am mai gustat una de când am părăsit craterul Hipparc.

– Chestia asta? se trezi. Un dozer. Îi pui un vârf ca ăsta. Sau ca ăsta. Apeși aici și... gata cu stânca. O fisurează toată și o preface în pulbere. Ultrasunete, pricepi?

– Aha! Puștiul își vârî degetul în nas. Ești prospector?

– Ce știi tu despre prospectori?

– Se învârteau cu zecile pe la Centru, după comenzi. Tata se mira că n-au murit cu toți de foame până acum.

Peebles râse într-un dinte. Îi privi încă o dată lung pe cei doi, chinuindu-se printre bulendre. Bărbatul de la automat se lăsase păgubaș și se trântise pe unul dintre fotoliile gonflabile. Dincolo de peretele transparent își făcuse apariția bulina albastră a Therrei.

– Aici nu moare nimeni, băiete. Cu excepția prospectorilor și a funcționarilor, Selena e populată numai cu mineri-ciborgi. Cu sclavi.

– Și militarii sunt oameni.

– Într-adevăr. De ei uitasem. Hai, acum du-te la ai tăi, să nu se îngrijoreze că stai de vorbă cu un bătrân prăpădit ca mine.

– Au alte treburi, nu le arde să mă supravegheze.

Peebles oftă. Puștiul începea să devină agasant.

– În regulă, ridică din umeri. Poți să rămâi. Cosmoportul e pentru toți, nu?

– Te întorci pe Terra?

– Nu. Cred c-o să-mi încerc norocul pe Titan. O să-nchiriez o rablă de schooner cu vele solare și o să plec în căutare de cascade de gaze rare. Am auzit că, dacă descoperi o chestie din aia de argon sau de kripton, om te-ai făcut.

– Aha! făcu celălalt gânditor. Își frecă bărbia cu pumnul său mic. Cred că și mie mi-ar plăcea să merg pe Titan. Din păcate, nu sunt de capul meu.

– Din păcate, ridică din umeri bătrânul. Eu, unul, te-aș lua, să știi. La vârsta mea, un flăcăiandru ca tine ar fi un sprijin grozav.

O trombă de praf plesni pe suprafața peretelui și Duncan Peebles o resimți până-n fundul gâtului. *Numai de-ar veni la timp cursa!* își zise îngrijorat. Deși nu se zăreau alți călători, în fundul minții îi stăruia un sentiment acut de primejdie, ca o alarmă.

– Ai auzit ceva despre ciborgii ăia de-au șters-o de la mina Hipparc, după ce-au fentat alarmele automate?

Avusese dreptate să se teamă. Înghiți în sec. De ce fuseseră astfel construiți încât, deși semănau cu oamenii ca două picături de apă, nu puteau să mintă, asemenea lor?

– Am auzit, spuse încet. Sigur că am auzit, devreme ce sunt chiar unul dintre ei.

Puștiul îl privi lung vreme de câteva clipe.

– Încerci să mă duci, nu? Te pomenești că nu-ți ajung banii pentru biletul spre Titan și vrei să călătorești pe banii armatei?

Se ridică în picioare și Peebles observă că bărbatul și femeia își încheiaseră brusc cercetările și priveau în direcția lor. Celălalt pasager sărise din fotoliu, cu mâna dreaptă vârâtă adânc în buzunarul salopetei.

– În regulă, băieți, nu-i nici ăsta! Să încercăm și la astroportul militar, s-ar putea ca vreunul să fi făcut rost de vreo uniformă. M-am săturat de când căutăm, seria asta e așa de bine croită, încât numai flerul te mai poate ghida pentru a-i deosebi de noi.

Se întoarse spre el și-i întinse mâna.

– Locotenent Gervis, Secția Psionică a armatei. Îmi pare rău că te-am necăjit.

Peebles dădu din cap. Un copil... Hmm, cine s-ar fi așteptat?

– Zău că nu te-am mințit când ți-am spus că te-aș însoți pe Titan!

Își vârî degetul în nas și porni către ieșire, însoțit la mică distanță de ceilalți trei. Duncan Peebles își netezi mustața clătinând din cap: logica asta umană! Dacă nici adevărul nu l-au crezut...

Peregrin galactic

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar bolta de deasupra capului, în continuă schimbare, şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate.

Din când în când, mă opresc printre ruinele bizare ale vreunei civilizaţii stinse în cine ştie ce cataclism şi-mi aduc aminte de clipele când credeam că Terra este buricul Universului. Clipele în care eram student şi umblam după materiale pentru o de mult uitată lucrare de licenţă, privitoare la craterul selenar Tycho. La blestematul de Tycho!

Cele mai multe informaţii le descoperisem în *Marele Atlas Selenar*, editat în 40 de discuri-compact, cam prin deceniile 5-6 ale secolului trecut. *M.A.S.-ul* reprezenta sinteza absolută a cunoştinţelor din domeniu. Reuşisem să identific, pe discul cu numărul 24 AX, cele câteva date despre istoria umanităţii selenare. În dreptul lui Tycho era trecută o simplă

cifră cronologică: 18 Aviga+. Și atât. Părea evident faptul că o mână interesată plasase restul informațiilor într-un fișier secret, lăsând data ca poartă de acces.

Dificil lucru să pătrunzi în nișa informațiilor referitoare la Selena! Aveai nevoie de acordul Corporației Germane „Frederic cel Mare" care, conform tratatului semnat în anul 194 EC cu Inchiziția Federală a Sfântului Imperiu Spaniol, căpătase drept de embargo asupra datelor privind planetele interioare și sateliții lor. Un acord pe care l-am obținut destul de greu, numai după mituirea a doi registratori militari. M-a costat bursa de studii pe două luni. Speram însă că merita.

M-am prezentat la sediul Corporației Germane, cu o copie tridimensională după *M.A.S. 24 AX*. Cu viza pentru Selena pe cartela de identificare, am urcat la bordul ultimei curse orbitale din ziua aceea, cu destinația Vaillant.

Stația cosmică nu era decât un banal punct de realimentare. Abia am avut timp să beau o cafea de la automat și să telefonez la Institut. Naveta a pornit cu o întârziere de câteva minute, pentru care comandantul și-a cerut scuze până la coborârea în centrul craterului Clavius, cel mai mare circ de impact de pe suprafața vizibilă a Lunii, locul unde germanii își instalaseră cea mai complexă bază militară din Sistemul Sol.

Am luat masa la cantina operatorilor și apoi am solicitat permisiunea de a-l vedea pe maiorul Van de Kamp, însărcinatul cu afaceri civile în interiorul Sistemului. M-a primit aproape imediat. I-am explicat pe scurt ce anume m-a adus în biroul său și am admirat îndelung uluitorul răsărit de Terra, dincolo de marginea ridicată ca un guler a lui Clavius, în vreme ce el scotocea prin măruntaiele compului în căutarea codurilor de acces în *M.A.S.* După mai multe minute, și-a aprins un trabuc gros și m-a întrebat dacă eram acolo în legătură cu

vreun proiect special inițiat de Inchiziția Federală. Nici vorbă. Aveam chiar și o confirmare din partea institutului unde eram cursant. Asta a părut să-l mulțumească și mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul-anexă, după care a rulat programul până la fila unde era înscrisă data 18 Avig+/86 E.C.

O bătălie, a explicat pe un ton neutru. Ultima luptă importantă dintre cele două Imperii, înainte de tratatul din 194 EC. Trupele germane, conduse de comandorul Wilhelm Argelander, atacaseră prin surprindere fortul întărit din craterul Tycho, cea din urmă redută spaniolă importantă de pe suprafața Selenei. Jose Bernardo Medina, conducătorul religios al militarilor din fort, fusese ucis încă de la primele salve, panica și degringolada urmând imediat răspândirii acestei vești în rândurile soldaților.

Manuel Orozco Y Berra, consilierul principal al lui Medina, reușise să scape din încercuire împreună cu câteva plutoane, retrăgându-se în interiorul accidentat al craterului. Bătălia continuase timp de câteva zile terestre, fortul fiind ras din temelii în cele din urmă. Y Berra nu a mai fost văzut niciodată. Un singur soldat spaniol a fost descoperit, câteva săptămâni mai târziu, complet epuizat și pe jumătate nebun. Zbiera într-una că Y Berra plecase spre alte lumi prin ochiul Diavolului-Sfinx. Fugarii au mai fost căutați o vreme, la vânătoare participând chiar și celebrul baronet Thomas A. Mutch, singurul străin decorat cu colanul „Lâna de aur" al Imperiului Romano-Catolic German, dar spaniolii dispăruseră de parcă-i înghițise spațiul.

Acordul din anul 194 stabilise, la cererea expresă a Corporației Frederic, ca toate informațiile referitoare la acest nefericit eveniment să fie protejate, a încheiat maiorul, închizând fila. I-am mulțumit și l-am întrebat dacă mă putea

ajuta să ajung pe Tycho. Nu că aș mai fi avut ceva de văzut acolo după bombardamentul final, dar nu reușeam să fac să-mi iasă din minte expresia spaniolului posedat – „ochiul Diavolului-Sfinx".

Timp de mai multe zile terstre, am scormonit metru cu metru suprafața contorsionată a craterului însă, cu excepția câtorva fulgurite atipice, nu am descoperit nimic interesant. Drumul tur-retur până la baza Clavius, unde mi se asigura cazarea, devenise o corvoadă obositoare. Asta până în clipa când am efectuat prima observație de altitudine a zonei. *Tycho semăna perfect cu un ochi uman.* Chiar în mijloc, printre miile de bolovani măturați de explozii, se distingea net o siluetă ciudat de cunoscută. Am folosit frânele de asolizare și am coborât, găsind cu multă dificultate un spațiu plat unde să așez naveta. O imensă cantitate de resturi de rocă acoperea complet, în partea inferioară, Sfinxul. Un cap evident uman, doi ochi imenși, adânciți în orbite, și obraji cu pometi adânciți. Am făcut mai multe seturi de fotografii și, în momentul în care am ajuns în punctul imaginar al încrucișării privirilor sale oarbe, am simțit o înțepătură în creștetul capului și o senzație de greață. Am răsucit capul către fanta de evacuare din dreapta a căștii și am încercat să vomez, însă n-am reușit. Apoi am ridicat privirile deasupra mea și am rămas cu gura căscată.

Cerul!

Doamne-Dumnezeule, cerul acesta era complet străin. O imensă lună portocalie acoperea complet orizontul, în dreapta lui Tycho. A lui Tycho? La naiba, îmi era din ce în ce mai limpede că nu mă mai găseam pe bătrâna noastră Selena, divizată între interesele celor două puteri cosmice. Cele patru constelații strălucitoare din emisfera sudică îmi erau complet necunoscute. Iar satelitul acesta...

După un timp, pe care n-am ştiut în ce sistem de coordonate să-l măsor, am descoperit, la poalele unui lanţ imens de munţi, un oraş ca un muzeu, părăsit de mai multe milioane de eoni de către locuitorii săi pentapozi. O planetă pustie şi o civilizaţie intrată în uitare...

Am revenit din nou în defileul Sfinxului şi m-am postat în faţa privirilor oarbe. Înţepătura din creştet, senzaţia de greaţă şi, când am redeschis ochii, mă aflam într-un deşert violet. La câţiva metri de sol pluteau rămăşiţele abia detectabile ale unei aşezări aeriene. O civilizaţie cu structuri greu de înţeles, concepută de fiinţe gazoase, ce se petrecuse în cine ştie ce trecut îndepărtat. Nici măcar nu m-am mai ostenit să întreprind vreo cercetare. Cine avea să beneficieze de cunoştinţele ce tresăreau în toate părţile, sub suflarea puternică a vântului? M-am fixat încă o dată în centrul orbitelor goale şi poarta stelară s-a deschis pentru a mă expedia...

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul în continuă schimbare de deasupra capului şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate. Am vizitat mii de planete, am văzut impunătoarele ruine ale unor civilizaţii uitate pentru totdeauna; am trecut pe lângă artefacte cvasimagice, pe lângă găuri de vierme, pitice albe şi găuri negre...

Nicăieri n-am dat de urmele lui Manuel Orozco Y Berra şi ale soldaţilor săi. Şi nici nu ştiu dacă mai tânjesc să revin pe Terra. Pentru că sunt sigur că am descoperit semnele unei puteri uluitoare, aflate dincolo de burta acestui Univers nenorocit, putere care a construit *porţi stelare* în toate lumile unde inteligenţa materiei superior organizate a depăşit un anumit prag.

Puteți să-i spuneți Dumnezeu. Iahve. Eli. Budha. Allah. Cronos. Y Berra. Nu are importanță. Important e că n-a făcut nimic, dar absolut nimic ca să le salveze de la inevitabila prăbușire. Deși ar fi putut. S-a mulțumit să le observe și să pornească mai departe, după moartea lor. Îl urmăresc, deși știu că se află cu milioane de eoni înainte. Îmi doresc să-l întâlnesc, să-l înhață de piept și să-i urlu: „Pentru ce, Doamne, pentru ce?"

Îl urmăresc și am răbdare. Pentru că știu. Știu că eternitatea e nesfârșită, dar nu infinită. E un cerc, care se închide undeva. Cândva...

Poveste cu un satir selenar

Către prânz, trecu de Selena V şi se mai destinse. Era încă în grafic. Dădu drumul la muzică şi se întinse comod în scaun, cu ochii pe şosea. Autotrailerul plutea deasupra benzii de titan, ocolind cu abilitate stâncile. Aruncă o privire în ecranul retrovizor: coloana de praf se întindea în urmă-i, asemenea unui şarpe nesfârşit.

Opri două ore mai târziu, înghiţi în fugă conţinutul unei cutii nutritive, bău o cutie cu bere fără alcool şi se bărbieri pentru a treia oară în acea zi: devenise alergic la barbă. Verifică apoi atent starea containerului-remorcă şi îmbrăcă salopeta presurizată.

Desfăcu sasul manual şi sări spre pistă, plutind aproape un minut prin vălătucii de praf stârniţi de jeturile reactive al frânelor. Pentru mai multă siguranţă, lăsase sasul deschis. Nu că i-ar fi fost frică, dar auzise nenumărate poveşti ale conductorilor de trailere despre scheletele din Marea Furtunilor. Altă explicaţie, în afară că vreun scurt-circuit blocase sasul

automat exact când nefericitul pilot se găsea la o verificare de rutină în exterior, nu exista. În general, Trustul se ferea să comenteze astfel de istorii. Şi nici nu oferise vreodată vreo dezmințire în privința scheletelor.

Tropăi prin praful gros, dând ocol transportorului. Totul părea în ordine. Se mişca cu grijă pentru a nu se trezi cine ştie unde, din cauza afurisitei de gravitații reduse.

Se căţără pe o stâncă în formă de trunchi de piramidă şi privi de-a lungul şoselei, către Selena VI. Trombele de praf se încolăceau din ce în ce mai aproape de sol. Sus, pe bolta neagră, ochiul auriu al Soarelui ardea fără milă şi Harley îl binecuvântă pe inventatorul sistemului de protecţie termică. În stânga, se hlizea secera subţire, albastră a Terrei. Refuză să se uite în direcţia ei: nu de prea mult bine plecase el de acolo! Adevărat că nici aici n-o ducea prea gozav, dar măcar Trustul îi asigura...

Brusc, avu senzaţia că nu se afla singur pe stâncă. La câţiva paşi, stătea în şezut un bărbat cu picioare de ţap şi cu o coadă lungă petrecută pe după braţ. Trupul îi era acoperit cu o blană roşcată. Pe maxilarele ascuţite îi creştea o bărbuţă neagră şi deasă. Harley realiză că nu purta nici un fel de costum de protecţie.

– Hei, tu cine naiba mai eşti? întrebă uluit, uitând că vorbea în interiorul căştii şi că nu putea fi auzit de celălalt. De unde-ai apărut?

– De acolo, răspunse satirul, făcând un gest vag cu coada, în direcţia Terrei. Sau poate că arătase numai spre inima platoului, presupuse bărbatul. Duci transportorul ăsta la Medina?

– De unde ştii de Medina?

Îi trecuse şi uimire şi tot. O transpiraţie rece îl acoperise din creştet şi până-n picioare, în ciuda eforturilor depuse de

sistemul de absorbție a umezelii. Medina era baza secretă a Trustului.

– Știu și gata! își mângâie celălalt bărbuța, până ce Harley simți că i se irită obrajii.

Se frecă la ochi, dorindu-și să se trezească din nălucire.

– Sunt cât se poate de real, îl asigură bărbuță.

Se ridică în picioare. Nu era prea înalt, îi ajungea numai până aproape de nas, aprecie el.

– Ți-am spus doar că vin de acolo! arătă cu unghia groasă și ușor încovoiată în direcția globului albastru. În ultima vreme, s-a cam împuțit treaba. Prea mare aglomerația. Și, colac peste pupăză, au dărâmat cea mai mare parte din temple.

– Nu pe toate, se trezi Harley vorbind.

– Nu, admise satirul. Dar în cele rămase cât de cât întregi nu mai poți să intri de turiști. Despre slujbele religioase, ce să mai vorbim... Mare porcărie!

Scuipă cu scârbă și picăturile de salivă continuară să plutească multă vreme, îndepărtându-se spre spinarea costelivă a muntelui Elbrus. Oftă și-l bătu amical pe umăr.

– Așa că am șters-o, care pe unde-am apucat. Facem ce ne pricepem. Tebuie să trăim din ceva, nu?

Harley înghiți în sec și se trase un pas înapoi, încercând să nu se dezechilibreze. Era clar că nu visa.

– M-a trimis Mercur.

– Mercur?! Cine e ăsta, Mercur?

– Nu-l cunoști pe zeul Mercur? Las' c-o să afli imediat! râse satirul. Uite, vezi colo...

Întinse brațul și-i arătă o luminiță în direcția lanțului Apeninilor. Un meteor, gândi bărbatul. Se holbă și mai tare. Nu, o baliză automată. Ce dracu' căuta o baliză la nord de Marea Morții? Doar dacă...

Brusc, luminița se stinse.

– Hei, ce naiba ai vrut să...

Se răsuci. Platforma era goală. La fel de goală ca și drumul. Doamne-Dumnezeule, transportorul!

Coborî în grabă, gata să se rostogolească la fiecare pas. Nici urmă de transportor.

Mercur... Zeul hoților! își aminti. Înjură cu năduf, se așeză în pe banda de titan și privi către Terra. Era singur în pustiul lunar, la peste 600 de kilometri de Selena VI. Iar următorul transport avea să treacă abia peste o săptămână...

Cu o economie sângeroasă, apa urma să-i ajungă pentru două-trei zile, iar aerul pentru cel mult cinci. În minte-i veni-ră poveștile cu schelete. Ce făcea tipul ăla, Mercur, cu atâtea transportoare?

Exploatări cosmice

Hărăbaia sărise de pe şină în zona Fra Mauro, la mai puţin de 20 de kilometri de masivul Doerfel, care strivea totul în jur cu cei 8000 de metri ai săi. Nu ştiam dacă să-i zicem ghinion sau să-i înjurăm pe cei de la Întreţinere şi Exploatare. Whipple a mormăit ceva la adresa mamei inspectorului de linie, şi-a tras în grabă costumul masiv de protecţie şi a intrat în camera-ecluză. Peste trei minute, l-am zărit afară, dând ocol zonei în salturi lungi, perfect calculate, care-i trădau anii îndelungaţi de muncă la joasă gravitaţie.

Mi-a făcut semn cu braţul de pe o muchie zimţată.

– Ellison, lasă dracului văicăreala şi scoate nasu', că e groasă rău!

Avea o voce de-a dreptul strepezită şi ştiam bine ce va să zică atunci când atingea această tonalitate. Mi-am pus, de urgenţă, salopeta presurizată şi m-am strecurat în interiorul ecluzei.

Afară, m-a întâmpinat un vârtej de praf, care s-a lipit imediat de cască din cauza energiei electrostatice cu care se

încărca ori de câte ori staţiona mai mult timp în debara. Am şters-o cum am putut în zona vizorului. Discul îndepărtat al Soarelui se pregătea să se dea de-a dura pe una din pantele lui Doerfel. Noaptea lunară era doar la câţiva paşi.

Transportorul alunecase către dreapta în direcţia de mers, părăsind şina de înaltă energie, şi se rezemase cu flancul de-o stâncă teşită. L-am privit descurajat: la cei 14 metri lungime şi 48 de tone greutate, chiar dacă aici totul cântărea de şase ori mai puţin, fără două turbopistoane cu ghidaj n-am fi reuşit nici măcar să-l clintim.

– Şi chiar dacă am putea! rânji Whipple. Ia priveşte aici...

Un tronson de aproape trei metri avea linia de sus a „T"-ului ruptă, de parcă cineva ar fi apucat de ea şi ar fi tras cu putere.

– Şi ce putere! comentă Whipple. Aici e lucrătură, nu jucărie!

– Nu cred că prostovanii ăia de la Hundhausen ar fi avut atâta minte să...

– Uite că au avut, replică acru Whipple, trăgând un şut într-un bolovan cafeniu.

De trei decenii, pe Selena îşi disputau supremaţia în materie de minerit Trustul germano-olandez Hundhausen şi firma spaniolă Dorado. Întrecerea se dovedise dură şi de uzură. Cu toate acestea, nici una dintre părţi nu se pretase vreodată la lovituri nepermise. Niciodată, până acum.

Nu prea puteam face mare lucru, asta era sigur. Aşa că am expediat o depeşă la Centru, cu datele evenimentului şi coodonatele exacte ale locului unde ne găseam, după care am luat o cină frugală şi am ieşit din nou, să vedem ultimele clipe ale zilei. Baza Macris-2, unde staţionam în timpul liber dintre două misiuni, este pe trei sferturi subterană şi nimeni nu are posibilitatea şi nici timpul liber necesar pentru a admira

panorama unui astfel de eveniment, repetabil la fiecare 14 zile terestre.

Odată discul de culoarea lămâii trecut de primul pisc, întunericul de catran a explodat pur şi simplu în jurul nostru. Ne-am aşezat pe scara lată a cabinei şi ne-am apucat să pălăvrăgim. Oricum, până la apariţia secerei albastre a Terrei aveau să se mai scurgă câteva ceasuri bune. Iar pe cei de la Centru îi durea undeva că noi îi aşteptam să ajungă cu duba de întreţinere.

– Ce mă-sa se întâmplă aici?

L-am văzut pe Whipple făcându-şi brusc vânt înainte. Luminile roşii de poziţie ale costumului descriseră un arc lung şi se opriră la aproape zece metri de transportor.

Am repetat figura, mai înainte ca apelul său să-mi sune în căşti. Era un puţ cam de o jumătate de metru în diametru, din care ieşea vertical un spot de lumină roşie. Apoi am observat uluit o vietate cam de trei palme lungime, căţărându-se pe stâlpul fotonic, asemenea unui păianjen.

– Fereşte-te, Ellison! La naiba, s-ar putea să ne prăjească cu vreo substanţă necunoscută.

Sfatul părea cuminte, aşa că m-am retras la o distanţă apreciabilă.

– La naiba, sigur că nu vă prăjesc cu nimic, dobitocilor! Veniţi mai aproape!

Puteam să jur că glasul nu răsunase în căşti, dar asta nu m-a împiedicat să-l aud foarte distinct. Şi, după figura pe care o afişa Whipple, înţelegeam că lucrurile stăteau cam la fel şi în cazul său.

– O chestie telepatică, probabil, îmi transmise el pe lungimea de avarie. Am eu impresia sau am dat peste prima fiinţă extraterestră inteligentă?

Falsa aranchidă se cățărase pe o piatră lată, aflată între noi, şi părea că ne priveşte simultan. Spun „părea", deoarece nu dispunea de nici un fel de organ al vederii. Corpul îi era constituit din patru picioare groase, arcuite, şi dintr-un fel de con, ce emitea o lucoare palidă, fosforescentă.

– Nu contează, reveni vocea. De ce-aţi declanşat semnalul?

– Semnalul...?!

Whipple mă privi lung.

– Semnalul, da. Nu aşa se spune în sistemul vostru de comunicare? Vibraţia de 24.000 de cicli. Chiar şi acum mai trepidează platoul. S-a încheiat procesul de apropiere?

– Ascultă, libarcă afurisită! se răţoi Whipple supărat. Ori vrei să ne spui clar ce te doare, ori te vâri înapoi la cămăruţă, până nu-mi vin dracii!

Libarca nu păru însă impresionată de ameninţare. Rămase, în continuare, neclintită, aşa că nu ştiai dacă este o bucată de piatră cu o formă stranie sau o fiinţă vie, raţională şi... telepată.

– Am crezut că sunteţi Gardienii lăsaţi de Misionaria, la ultima Ieşire. Am recepţionat semnalul şi am părăsit starea de stază pentru a verifica parametrii exteriori. Dacă nu sunteţi Gardienii, atunci cine sunteţi, mă rog?

– În regulă, Whipple, i-am luat-o înainte, văzând cum se umflă în el. Răspund eu. Suntem piloţi de transportoare de clasă BW.. Cărăm minereu de la staţiile de exploatare către spaţiodromuri. Venim de pe bătrâna Terra, dacă asta-ţi spune ceva. Dar tu?

– Piloţi... bombăni vocea de nicăieri. Minereu...

S e auzi u n mormăit şters, de parcă ar fi jonglat c u serii de noţiuni neclare, apoi glasul reveni în forţă.

– Vrei să spui că veniţi de pe planeta pe care o satelizăm? Nu se poate!

– Uite că se poate! se maimuțări Whipple, pe care-l mânca limba. Chiar de-acolo venim! Problema e de unde vii tu, gândac nenorocit. Nu cumva tocmai tu ne-ai ronțăit șina?

Gândacul nenorocit nu răspunse imediat. Tăcu o vreme, făcând ca tija verticală dintre noi să-și modifice culoarea de la roșu la verde, apoi la albastru și iar la roșu.

– La ultima ieșire, vehiculul nostru realiza o elipsă cu raza mică de 25.395.420 km, spuse rar vocea și, pentru prima oară, vietatea ridică una dintre pode către noi. Gardienii de atunci ne-au comunicat că pe planeta vecină sălășuiau niște reptile uriașe, a căror linie evolutivă era aproape încheiată. Puteam să efectuăm, fără teamă, *transferul* și să pornim mai departe. Întrebarea este de unde naiba ați apărut *voi*?

– *Transferul*? Ce fel de transfer? am întrebat repede, ars de o bănuială neagră.

– Transferul gazelor din atmosfera planetei, șovăi vocea. Drumul pe care s-a angajat expediția este foarte lung și, din când în când, trebuie să ne oprim și să extragem combustibilul pentru navă de pe unde putem. Când am început operațiunea, am avut grijă să nu încălcăm *legile galactice* privitoare la inteligență. Așa că întrebarea rămâne: *voi* de unde v-ați făcut apariția pe planeta vecină?

Whipple își lăsă mâna să alunece către tocul armei.

– Nu înțeleg, m-am repezit, ca să-l acopăr cumva, distrăgând atenția vietății. Ce fel de apropiere este asta, în etape de zeci de milioane de ani? Pentru rasa voastră timpul nu contează?

– Combinațiile dintre organic și anorganic conduc uneori la rezultate uluitoare, râse vocea, cu un aer superior. Timpul... înțeleg ce va să însemne această noțiune pentru voi, dar nu știu cum să-ți explic modul în care-l percepem noi. Noi nu trăim timpul, ci el ne trăiește pe noi. Așa încât

curgerea sa nu este cea considerată normală pentru fiinţele pur biologice. Timpul nostru, făptură ciudată, timpul nostru este cel cosmic. Dimensiunile navei noastre nu ne permit să ne apropiem prea repede de un alt corp ceresc, deoarece riscăm să-i tulburăm parametrii de cursă.

Am înghiţit în sec: dimensiunile navei nu le permiteau să se... Dumnezeule, Selena, buna şi bătrâna doamnă de pe cerul albastru al Terrei, nu era altceva decât un hârb mecanic, navigând printre stele?

– Asta ar însemna să încălcăm prevederile *Contractului Galactic*. Doar nu vă închipuiţi că prin Univers circulă cine şi cum vrea! Există norme şi legi foarte clare... un Cod Cosmic... În fine. Voi... cu voi este o problemă, pe care nu am luat-o în calcul. Trebuie s-o rezolvăm cumva. Pentru că la gazele acelea nu avem cum să renunţăm. Altminteri, nu putem să realizăm impulsul de pornire.

Mâna lui Whipple aproape că atinsese umflătura armei când, brusc, începu să ningă. Pesemne că vreun cilindru cu argon sau cu kripton crăpase în vreun punct apropiat de depozitare de pe traseu şi ejecţia exploziei trimisese până aici fulgii colorați. Extragerile de minereu din roci degajau adeseori tot felul de gaze rare, pe care staţiile de epurare erau obligate să le înmagazineze în bidoane metalice pentru a fi, ulterior, expediate pe meteoriţi special aduşi pe orbite circumlunare.

– Zăpadă gazoasă! exclamă vocea şi arachnida cabră brusc pe cele patru pseudopode. M-aţi minţit, care va să zică! Ne aflăm la limita de apropiere necesară începerii extracţiei, iar voi voiaţi să ne împiedicaţi să aflăm!

Mai înainte ca să apucăm să ne dezmeticim, a sărit pe lujerul de lumină şi a dispărut în gaură. Bastonul roşu s-a făcut nevăzut, iar puţul i-a urmat imediat exemplul.

Ne-am privit vreme de câteva secunde cu înţeles, apoi am alergat către cabina transportorului şi am făcut două legături voluminoase, înşfăcând tot ceea ce se găsea la îndemână. Ne-am îndreptat în pas vioi spre crestele zimţate ale lui Doerfel, albăstrite de secera uriaşă a Therrei.

Astăzi, când scriu aceste lucruri pe filele unui jurnal magnetic adus dintr-o colonie exterminată, am mai rămas de-abia câteva duzini de supravieţuitori, pe întreg satelitul. Blestemaţii de gândaci au depistat la marele fix coloniile rămase active şi le-au curăţat prin seisme de toate gradele.

Atmosfera de aici, de sus, e aproape respirabilă: în fiecare minut, mii de metri cubi de gaze trec vremelnica frontieră imaginară, supţi de o atracţie gravitaţională din ce în ce mai puternică. Habar n-avem ce se întâmplă pe Pământ. Whipple crede că giganticii nori de praf, pe care îi vedem prin telescop, sunt urmarea unor perpetue seisme, comandate de undeva, de la vreo 20 de kilometri de sub noi.

La dracu' cu toate! Ce rahat mare e şi viaţa asta! Stau şi mă întreb dacă e bine că am scăpat, deocamdată. Mă gândesc că, dacă nu ne „lucrau" ăia de la Hundhausen, zăceam zdrobiţi pe undeva, cu un maldăr de pietroaie în spinare. Aşa însă ne holbăm la maica Therra şi ne frământăm, încercând să ghicim cât timp ne-a mai rămas. Că de curăţat, ne curăţă precis, înainte să apucăm s-o mierlim de foame.

Tot mineri sunt şi ăştia!

Cronos Bulevard

Aşteptam ca proştii, de peste trei săptămâni, păzind un „no man's land" situat dincolo de cel mai mare crater selenar, Bailly. Îmi amintesc cu oroare cum, după numai cinci zile de gardă, Macarius şi Vespasian fuseseră spulberaţi de explozia unui brand, dar atunci atacul necunoscut nu continuase. I-ar fi putut termina în mai puţin de o jumătate de oră, însă nimeni nu se ivise pe creastă şi până spre seară reuşiseră să repună în funcţiune câmpul de forţă.

Rămăseseră numai ei doi, sergentul Antoninus Tarquinius şi caporalul Octavian Flavius Varro, o staţie radio defectă şi un maser străvechi, care îşi legăna leneş corpul fusiform în lagărele crăcanei, atunci când îl izbeau meteoriţii. Şi, evident, stiva de cutii de conserve, cu termenul de consumaţie expirat.

În dreapta, se căţăra spre cerul negru punctat de ţintele fixe ale Scorpionului şi Vegăi trefla uriaşă a Bulevardului Cronos. *De acolo năvăleşte, uneori, istoria*, suna o vorbă veche. Dacă ar fi focalizat cum trebuie imaginile pe videolan,

Antoninus avea bănuiala că ar fi putut zări până și tuburile translucide ale sustentorilor gravifici, încastrați lateral, din leghe în leghe, în fâșia de sticlă mată. Evident însă că nu reușea s-o facă niciodată, deoarece instrumentul optic cu care fusese înzestrată trupa era o rablă ieșită de mult la reformă.

Își săpaseră adăposturile individuale exact la cei 30 de metri obligatorii de afurisitul de Bulevard, așa cum prevedea regulamentul. Acum, în celelalte două gropi acoperite cu bula translucidă din xanadiu situate în dreapta sa, nu mișca nimic. Maserul își deplasa dozimetrul energetic din ce în ce mai jos, marcând ieșirea sa din funcțiune în următoarele fracțiuni de cronologie selenară.

Încet-încet, clanul Neronienilor avea să dispară, măcinat de luptele interne pentru putere și de nenumăratele războaie la care erau siliți să ia parte. Către vestul aparent, de aproape o lună therrană, coaliția Augușților, Cezarinilor și Tiberinilor le tăiase orice posibilitate de a traversa cei 167 de kilometri ai craterului Hausen, pentru a se aproviziona cu muniție și rezerviști. În sud pândea, asemenea unei otrăvi mortale, neamul blestemat al Saturninilor.

Ridică din umeri și se strădui să alunge gândurile negre ce-i dădeau târcoale. Se plictiseau ca proștii lângă piciorul Bulevardului, când era clar chiar și pentru un prăpădit de scrib că luptele importante aveau să se dea în zona Mării Serenității și în văile dintre cele Zece Peșteri.

– Antoninus, ești sergent sau ce dracu'? se înfurie, privindu-l cum se holba în oglinda de buzunar. Ia hotărârea de repliere și hai s-o ștergem, până ce nu dă peste noi vreun regiment rătăcit!

Sergentul ridică din umeri și continuă să privească în adâncimile dreptunghiului de sticlă, înnegrită pe partea de jos.

– Ordinul a fost clar: păzim piciorul Bulevardului, până ce soseşte grosul trupelor noastre. Nu pricepi, netotule? E posibil ca ofiţerii să fi întrezărit o soluţie, poate că salvarea clanului o să coboare din înalturi pe spirala asta blestemată...

– Şi dacă n-o să coboare? bombăni furios celălalt. Dacă trupele au căzut într-o cursă şi au fost deja decimaţi între Peşteri? O stăm aici până facem rădăcini. Oh, zei, măcar de n-am fi pierdut Peşterile!

Dar le pierduseră. Cele cinci conglomerate biogenice, care permiteau înmulţirea prin clonare automată, căzuseră în mâinile duşmanului şi, de aproape un an, Pedagogii nu mai primiseră nici un copil spre a-l educa în spiritul războiului.

Antoninus se strâmbă, apoi fixă oglinda de afet şi-şi scoase sculele de bărbierit şi se săpuni zdravăn. Îşi trecu lama peste ridurile obrajilor de mai multe ori, apoi se spălă cu atenţie cu apa din gamelă şi puse ustensilele printre schimburile din raniţă. Îşi lustrui bocancii, îşi perie pantalonii şi, când nu mai avu nimic de făcut, începu să cârpească dosul vestonului. Împungea cu acul ruginit în pânza subţiată până la urzeală, îl sălta în sus, apoi împungea iar, cu o ritmicitate ce-l scotea din fire pe caporal. Brusc, încremeni cu acul în aer. Dinspre uriaşa construcţie de deasupra se auzi distinct un dangăt grav, de clopot, apoi izbucni o întreagă cacocofnie cvadrifonică, asurzindu-i.

– Hei, cei dracu' e asta, sergent? urlă el, ca să acopere zgomotul neşteptat.

– Habar n-am, şopti Antoninus, cu acul încă împungând spre cerul negru, de dincolo de cupolă. Dar aş putea să jur că sunetele vin dinspre afurisitul ăsta de drum aerian.

Bulevardul Cronos exista peste tot, la marginea coloniilor miniere mai importante, ca şi în apropierea agrocoloniilor

semiautomatizate, ba, uneori, cum era şI cazul de faţă, îl puteai întâlni prin locuri pustii, unde nimeni nu reuşea să-i înţeleagă rostul. Poate că în acele puncte izolate fuseseră odinioară aşezări omeneşti, bănuia caporalul, dar nu împărtăşise nimănui această presupunere. Nimeni nu reuşise să găsească vreo explicaţie rezonabilă uriaşului drum din sticlă şi metal ce se curba uluitor spre uriaşa Therra albastră de deasupra capetelor. De-a lungul secolelor, mulţi se aventuraseră pe spinarea sa alunecoasă, dar nimeni nu revenise vreodată să spună ce descoperise.

Lângă coloana din dreapta, prinse să se ţească un fuior de ceaţă luminescentă. După câteva rotiri în jurul unei axe invizibile, începu să se condenseze, treptat, într-o formă materială. Speriat, Octavian Flavius Varro duse arma la ochi.

– Dobitocule, nu! ţipă sergentul şi-l îmbrânci.

Avu loc o scurtă încăierare şi vârful armei se izbi de stânca de malachit, în care era săpat adăpostul militar.

– Ce dracu' faci, sergent? Avem ordinul să apărăm Bulevardul, chiar tu ai spus-o...

– Să-l apărăm, da, gâfâi el, zbătându-se să ţină botul armei în pământ. Dar de ceea ce vine din afara lui. Nu de cei care coboară de pe el. Nu pricepi, Flavius, e prima fiinţă care a fost văzută venind de pe drumul ăsta nenorocit...

Lăsă ţeava şi se târî către ecranul semisferic de supraveghere, dincolo de care se zăreau piscurile ascuţite ale munţilor Dörfel. Îşi lipi ochii de binocularul care-i punea nervul optic în legătură directă cu stokerul compului.

– E o fiinţă umană, spuse, după câteva clipe. Cred. Seamănă cu... o femeie.

– Nu înţeleg, îşi trecu limba peste buze caporalul. Ce-i aia „o femeie"?

Îi spuse în câteva cuvinte despre descoperirea, în subteranele Zonei Rezidențiale, a unei holograme sub care stătea scris cuvântul acesta ciudat – *femeie*. Semăna cu ființa care se zărea acum lângă piciorul Bulevardului.

– Înțelegi, Flavius? Poate că făpturile astea stranii, numite *femei*, sunt stăpâne în Sus-Timp, încheie Antoninus, fără să scape din ochi apariția. Poate că au și ele clanurile și războaiele lor. Poate că se înmulțesc la fel ca noi, prin clonare. Cine știe, stabiliseră vreo întâlnire la care n-au mai ajuns.

Forma își încheie materializarea: o făptură zveltă, cu părul ca flacăra, învelită într-o togă roșie, lungă până la picioare.

– Nu pare să aibă nici o armă. Hai să vedem ce vrea.

– N-are rost, sergent. E o cursă, crede-mă!

Antoninus se ridică în picioare, își aranjă ținuta, apoi activă sasul. Părăsi adăpostul, fără să ia în seamă protestele celuilalt. Ieși la suprafață și porni boosterele chimice ale centurii pentru trei secunde. Suficient cât să-l orienteze în direcția piciorului transparent. Când ajunse în dreptul ei, trimise un jet slab înspre construcție, oprindu-se precaut. Femeia îi zâmbi larg și întinse mâna către el. O mână cu trei degete, observă înfiorat sergentul. O apucă, șovăitor.

– Cleopatra, articulă clar femeia și nu se miră deloc că nu purta costum și nici că o auzea la fel de clar, de parcă ar fi vorbit într-un corder. Arătă cu capul în direcția craterelor: Bailly A și Bailly B. Egipt...

Antoninus își privi picioarele și scoase un strigăt de uluire: deveniseră transparente, iar labele dispăruseră deja de la glezne în jos, cu costumul de protecție cu tot. Când jeturile de energie ale armei se izbiră, asemenea unui potop de foc, de zidul invizibil și se prelinseră fierbinți pe piciorul construcției, din sergent nu mai rămăsese decât un fir de ceață. Ultima

dispăru femeia, într-o învolburare de păr roșu. Caporalul izbea cu pumnii ecranul semisferic și urla de furie și neputință.

De undeva, dinspre trefla aeriană, cobora un dangăt grav de clopot, iar bătrâna Therra rânjea strâmb, pe jumătate ascunsă în spatele ei.

Aqua Selenae

Tycho se ridica spre est, asemenea unui con negru, acoperit de promoroacă.

Holdensten ştia că nu este aşa, pe Selena nu putea să existe promoroacă, nu putea să existe zăpadă şi nici brumă. Picături fine de apă îngheţată formau uneori zdrenţe vagi de nori, care pluteau la înălţimea piscurilor mai înalte, dar nici un conductor nu le zărise vreodată în mod direct. Existau înregistrări video, evident, dar era timp pierdut să scobeşti prin arhiva Conglomeratului după ele. Iar lui nu-i păsa de asta, nici măcar nu era conductor. Iar prospectorii nu erau interesaţi de arhive, ci de vinele de minereu. Nimeni nu trăia din imagini frumoase, ci din sunetul ascuţit al solilor de argint.

Holdensten opri skiful foarte aproape de marginea prăpastiei.

Muntele Negru nu avea un renume prea bun printre prospectori, din cauza mulţimii de pericole acare pândeau la fiecare pas. Cel mai frecvent era acela al prăbuşirii tavanelor

cavităților. Când te trezeai căzând cu skiful de la o înălțime de 3-400 de metri, simțeai un gol în stomac chiar dacă altimetrul îți comunica să stai liniștit, pentru că viteza cu care coborai era destul de apropiată de aceea a unui fulg pe Terra. Dar simțurile nu ascultau de vocea rațiunii, pentru ele o prăpastie rămânea o prăpastie, iar stomacul urca cu regularite spre gură, apoi voma se împrăștia în stropi fini pe vizeta căștii și rămâneai furios și scârbit în interiorul acestei catastrofe tehnologice.

Bărbatul coborî din șaua metalică, fixă ancora de titan în crăpătura unei stânci apropiate și porni unda tractoare. Skiful tremură pentru o clipă, apoi rămase nemișcat. Deasupra capului luci coroana nebuloasei Andromeda, apoi umbra prelungă a craterului Galilei o acoperi în întregime. Nu mai avea răbdare să-i aștepte pe Randall și pe Huascarin, care plecaseră oricum prea târziu din Bidonville pentru a ajunge la timp, în Zona Temperată.

Parcă nici nu avea chef să împartă cu ei o posibilă exploatare minieră. Putea să facă prospecțiunile și de unul singur, deși asta însemna să stea pe Galilei până la începutul celei de-a treia decade, iar Siguranța Prospectorilor s-ar fi autoalarmat și ar fi declanșat procedurile de recuperare. Dacă avea ghinion, asta ar fi însemnat că avea să plătească o parte din cheltuielile de salvare, dar ar fi fost un ghinion mic, la urma-urmei, în ipoteza în care vâna de minereu ar fi avut un procentaj acceptabil de titan. A-i aștepta însă presupunea să consume degeaba oxigenul din butelii, iar a-l cumpăra de la tonomatul de pe A8... Doar nu era nebun să-și termine tot creditul într-o singură călătorie!

Deschise clemele magnetice ale portbagajului, situat pe axa din dreapta a vehiculului, și depresuriză tocul cu

uneltele-auxiliare. Trase cu putere de colacul de fibră şi acesta alunecă spre în afară, dar agăţă în ultima clipă unul dintre picioarele clemelor, acesta se smulse din armătură şi izbi în panoul interior al autocomenzilor. Farurile pâlpâiră de câteva ori şi se stinseră. Holdensten înjură şi-şi smuci braţul înapoi, ca şi cum ar fi fost curentat. Parcă ar fi fost un blestem – era pentru a treia oară în ultima decadă când i se stricau elemente tehnice ale skifului, care nu ar fi trebuit să păţească nimic nici măcarîn 10 ani selenari. Sau poate că era, totuşi, un blestem?

Dădu ocol aparatului, străduindu-se să nu împingă prea mult în stânca poroasă de sub tălpi. Coarda de siguranţă îl smuci uşor înapoi şi ajunse chiar în faţa botului alungit. Desfăcu manual capacul de protecţie al consolei tehnice şi îi comandă o expertiză sumară. Ecranul clipi, apoi afişă rezultatul: bornă auxiliară dreapta distrusă de un scurtcircuit, memorizatoarele de direcţie scoase temporar din funcţiune, aliniatorul de câmp afişând o energie reziduală în mod evident prea mare...

Izbi cu pumnul în carcasa acoperită cu zgârieturi. La dracu', acum chiar că trebuia să se grăbească!

Închise ochii pentru câteva clipe şi încercă să-şi imagineze viitorii paşi, dar nu reuşi să treacă de următoarele cinci minute, cele mai importante din viaţa sa. Pentru că pe sprijinul lui Randall şi Huascarin nu mai putea conta, chiar dacă ar fi ajuns aici în timp util. În mod sigur, nici un skif nu era proiectat pentru două persoane, iar ca să încerce să le cupleze pe aceeaşi memorie de deplasare ar fi fost o aventură prea nebunească pentru a se gândi măcar la ea. Era singur, în sălbăticia fără margini a Selenei.

Reuşi să pornească vacuumul de-abia la cea de-a treia încercare: pur şi simplu, vârful limbii nu voia să se deplaseze

până în punctul acela de presiune de pe suprafaţa segmentului de utilităţi. Coarda începu să se destindă în poziţie orizontală. Se izbi de o formaţiune bazaltică şi vârful i se îndreptă spre cerul întunecat. Holdensten se aplecă, prinse între degetele mănuşii firul de silicat de carbon şi smuci de el în sus. Firul văluri, dar vârful continuă să se înalţe spre boltă. Bărbatul înjură din nou, dar renunţă să îl dirijeze.

Se răsuci către skif şi desprinse tocul cu instrumente din spaţiul de sub coarnele de ghidaj. Două crampoane pentru mâini şi două pentru genunchi, un puls luminos care să marcheze traseul pentru înapoiere, o rezervă de aer condensat, un piolet cu vârf vibrator, o baliză radio pentru cei de la Siguranţa Prospectorilor şi identificatorul. Bineînţeles, identificatorul... Fără el, toată deplasarea ar fi fost inutilă. Porni pulsul, fixă tocul de spatele costumului, apucă firul între degete, îl petrecu pe după cot şi sări peste platforma de piatră.

Aproape un sfert de oră îi luă până să ajungă la primul punct de contact, un pinten ascuţit ca un vârf de cuţit, pe care îl descoperise în studiul preliminar de teren. Capătul corzii continua să plutească liber, la aproape 30 de metri deasupra capului său, rotindu-se într-o spirală dezlânată, acoperind din loc în loc constelaţiile dinspre zenit. Trase de coardă şi sări din nou, împingându-se cu bocancii în pinten. Înaintă astfel, din pinten în pinten, până când coarda îl anunţă că mai avea de parcurs mai puţin de 5 metri până ce operaţiunea de derulare avea să se termine. Şi nu ajunsese în dreptul nici unei intrări.

Dacă se hotăra să se întoarcă, economisea oxigen pentru aproximativ trei ore şi jumătate. Ce să facă însă cu el, dacă oricum nu-i ajungea decât să coboare cel mult până la baza A8, unde nu mai exista nici o rezervă? Din nu se ştie ce cauză,

ceva se dusese dracului în planul lor cel minunat şi acum suporta consecinţele. Îşi aduse aminte cât de mult timp pierduseră să pună la punct detaliile a ceea ce considerau pe atunci că va fi *lovitura deceniului*, în lumea tăcută şi rece a satelitului Therrei. Huascarin chiar râsese cu acreală atunci şi-i întrebase ce avea să se întâmple, dacă procentul de 14% de incertitudine, datorat informaţiilor incomplete, furnizate cyberului de planificări, avea să intervină negativ, în derularea acţiunii lor. Evident că ridicaseră amândoi din umeri, iar Randall chiar îi arătase degetul mijlociu, provocator. Cine lua în considerare procentul de neşansă într-o lume care se construia permanent exclusiv prin prisma planificării şi a urmăririi asidue a lanţului cauzalităţii?

Undeva, pe aici, peretele de bazalt ar fi trebuit să se afle intrarea. Mapele cartografice mai vechi indicau o cavitate suficient de mare, încât să ascundă o navetă spaţială din epoca de pionierat a ingineriei cosmice. Existase chiar şi un traseu balizat, de la Baza Othello, realizat de primele patrule militare, dar când baza fusese închisă traseul fusese suspendat, iar balizele recuperate. Informaţia rămăsese însă în Memoriile Auxiliare, cu grad de accesibilitate maximă.

Izbi cu vârful metalic al bocancilor în peretele plin de fisuri şi consultă rezonatorul de pe braţul drept. Nu înregistra nimic altceva decât vibraţia proprie izbiturii. Dacă se dovedea că greşise, nu-i rămânea decât să desfacă clema magnetică şi să lase slaba atracţie gravitaţională a lunii să-şi facă efectul. Probabil că până urma să atingă fundul crevasei avea să fie mort de mult. Iar dacă nu voia să aştepte să-şi scuipe bucăţele din plămâni din cauza lipsei de oxigen, trebuia să activeze contactul toxidermic cu care era înzestrat orice costum spaţial pentru exterior.

Holdensten simţi un fior pe şira spinării: nici o soluţie nu i se părea acceptabilă. Nu voia să moară, chiar dacă acceptase raţional această posibilitate, ba chiar şi semnase în contractul de explorator independent cu Corporaţia cum că era de acord ca, în caz extrem, să se sinucidă pentru a păstra intacte costumul şi celelalte bunuri materiale pe care le avea asupra sa. Pe de altă parte, o moarte rapidă şi fără dureri ar fi fost de preferat unui chin îngrozitor de 10-12 minute. Înghiţi în sec şi-şi propuse să se gândească la asta doar când va fi sosit clipa. Până atunci, rămânea ipoteza că o cavernă în burta lui Galilei putea să conţină şi vagi rezerve de gaze şi, de ce nu, chiar de oxigen.

Apă, se gândi Holdensten, în timp ce se împingea cu genunchii în zidul de bazalt pentru a-şi lua avânt. Întotdeauna s-a întrebat de unde ar fi putut avea luna apă, dar negăsind nici un răspuns raţional considerase că totul era de fapt o poveste, căreia nu merita să-i acorzi mai multă importanţă decât unui fapt divers banal. Acum însă avea nevoie de ceva mai mult decât o simplă poveste. Înclinarea în raport cu peretele întunecat atinse punctul maxim şi trupul se transformă în pendul, revenind exact pe aceeaşi traiectorie. Izbitura se dovedi mult mai puternică decât cea anterioară şi aproape că îl turti pe suprafaţa plină de muchii mărunte şi extrem de tăioase.

Rezonatorul continua să nu înregistreze decât undele mecanice ale izbiturii corpului său. Măcar să fi descoperit cavitatea, îşi spuse, în timp ce se îndepărta foarte încet de perete. Parcă ar fi simţit că sacrificiul nu fusese complet inutil.

Şi mai era ceva. Ceva la care nu voia nici măcar să viseze. Toată mitologia selenară era plină de istorii cu cavităţi secrete, pline de miracole. Punctele de schimb de pe traseele

marcate de prospectorii primelor trei generații aveau pereții plini cu graffiti digital, pe care erau trasate hărți mai mult sau mai puțin fanteziste ale comorilor minerale căutate în epocă, informații trăznite, longitudini și latitudini bizare, texte în diverse codificări, chiar și imagini de captură, cele mai multe atât de bine contrafăcute, încât erau necesare softuri foarte complexe pentru a descifra falsurile de sub pixelajul final.

Ajunse la capătul mișcării pendulare și rămase suspendat, preț câteva clipe, peste golul negru de dedesubt. Deasupra capului, secera subțire a Therrei escaladase creasta zimțată a lui Galilei, aducând o lucoare vag albăstrie în jurul lui. Holdensten oftă. Măcar putea să se consoleze cu ideea că mai văzuse o dată căminul bunicilor săi, planeta spre care ar fi migrat de îndată ce ar fi găsit fabuloasa vână de minereu după care prospecta de când pusese mâna pe un perforator cu vibrații. Apoi trupul își reîncepu coborârea spre peretele amenințător și bărbatul se ghemui în interiorul costumului, așteptând lovitura.

Vulcanul Galilei se cutremură atât de puternic, încât pereții crăpară pe o suprafață de aproape 30 de hectare, reconfigurând geografia locală. O fisură verticală se căscă câțiva metri mai la dreapta sa, trimițând spre stelele aproape invizibile un jet puternic de gaz albicios. Un gheizer, realiză Holdensten. O pungă de gaze sub presiune, care se eliberează printr-o crăpătură apărută accidental în scoarță. O șansă sau o ironie a sorții, care-și propusese să-și râdă puțin de el înainte să-i ceară să părăsească scena pe ușa din dos? Habar n-avea ce anume provocase cutremurul – izbitura unui asteroid, o reașezare a plăcilor tectonice, o explozie provocată în zonă de un alt prospector... Nici nu era foarte interesat de acest aspect. Important era că mai avea de parcurs cam trei metri

până să atingă din nou peretele, însă datele problemei păreau să fi devenit puţin altele.

Erau, într-adevăr, altele.

Atinse stânca, mai întâi cu vârful metalic al bocancului. Şi rezonatorul piui imediat. Un gol, apuca să-şi spună înainte ca genunchiul să atingă un punct de deasupra locului respectiv. Rezonatorul piui din nou, de data asta mai lung şi pe o tonalitate mai acută. Întinse mâna dreaptă spre spate şi extrase de acolo pioletul, iar când scafandrul se lipi de stâncă înfipse vârful vibrator în piatră. Vibraţia plesni peretele în diagonală, apoi coaja acestuia se făcu bucăţi şi începu să cadă lent către adâncurile de sub el. Lovi cu pioletul o piatră neagră cât capul său, îndepărtând-o din drum. Gaura din faţa sa se mărea cu fiecare clipă ce trecea. Brusc, un nou şuvoi de aburi se strecură prin ea şi ţâşni către înălţimi.

Aburi?! se miră, abia reuşind să se dezmeticească. Mai degrabă ceva neon şi kripton, combinaţia asta dăduse uneori de furcă primilor prospectori.

Era totuşi apă, trebui să admită. Câţiva stropi îi săriseră pe vizor şi îngheţaseră cvasiinstantaneu, iar analizorul extern îi confirmă: apă, cu un slab conţinut mineral. Se feri cât putu din calea jetului şi aşteptă ca peretele să se năruiască pe o suprafaţă mai mare. Deja unghiul pendulării era din ce în ce mai mic, iar timpul necesar parcurgerii distanţei se redusese la jumătate. Izbi, se îndepărtă, reveni, izbi, se îndepărtă. Când golul ajunse suficient de mare, se agăţă cu mâinile de marginile acoperite cu gheaţă şi se trase înăuntru. Reuşi să se strecoare după două încercări, lovindu-şi braţele şi genunchii.

Holdensten închise ochii pentru o clipă, apoi îi redeschise: nu, nu orbise. Şi nici nu i se năzărise. În locul unui întuneric ca smoala, era înconjurat de o lumină vag albăstrie, care

părea că izvorăşte de pe toată podeaua cavernei. Pentru că era o cavernă, nu? Nu ştiu ce să-şi răspundă şi se împinse cu putere în perete, îndepărtându-se de gaura prin care intrase. Acum, că zarurile fuseseră aruncate, nu mai exista drum de întoarcere. Era obligat să exploreze.

Aprinse proiectorul căştii, dar vizorul i se polariză instantaneu, ferindu-i ochii de sclipirile orbitoare care izbucniră din toate părţile. Dumnezeule mare, aici era... era...

Broboane reci de transpiraţie prinseră să îi coboare de-a lungul şirei spinării. Le simţea alunecarea aproape uleioasă şi enervantă, de parcă ar fi fost picioarele unei tarantule, strecurată în costum. Dar, dacă ceea ce văzuse cu numai o fracţiune de secundă mai înainte ca vizorul să se opacizeze era adevărat, ar fi preferat o mie de tarantule care să-i alerge pe corp şi să-l gâdile cu perii moi ai picioarelor, umplându-l de groază.

În adâncimea incomensurabilă a cavernei, marea interioară vălurea paşnic, părând să-l cheme la ea. Porni din nou reflectorul, dar pe lungimea de undă a luminii interioare. Efectul de amplificare puse argint pe contururi. O mie de coconi de argint... zece mii... o sută de mii... Cine putea să contabilizeze cu exactitate cifra fantastică a obiectelor care se aliniau cuminţi, în şiruri regulate, la circa trei metri unul de celălalt, ouă enorme, dintr-o stranie mătase translucidă, în interiorul cărora, dacă focaliza binocularele costumului, putea să întrevadă siluete mumificate, cu pielea lipită de oase, sclipind argintiu în lumina rece.

Holdensten îşi scutură fruntea, dar coconii refuzară să dispară. Trebuie că erau cât se poate de reali. Făcu un pas şi lichidul albastru îi cuprinse picioarele, până aproape de genunchi. Se aplecă şi trase cu degetele prin pânza tremurătoare. Picuri

mari, aproape ovali, se desprinseră de pe suprafaţa ei şi se ridicară încet către tavanul invizibil.

Se apropie de un cocon, aflat în dreapta sa. De aproape, ţesătura mătăsii era încă şi mai rară. Strecură un deget printre firele elastice şi făcu o gaură, de care îşi apropie vizorul. Trupul scund şi acoperit cu o blană deasă, neagră, era foarte asemănător cu acela al unei maimuţe năsoase, numai că braţele erau mai scurte şi picioarele mai lungi. Ochii i se uscaseră complet în orbitele negre şi goale. În următorul cocon, stătea ghemuită un fel de şopârlă, înzestrată cu mâini cvasiumane şi cu picioare foarte lungi, ale căror degete se terminau cu gheare boante, enorme. Botul prelung stătea căscat într-o parte, lăsând vederii un şir de dinţi subţiri şi ascuţiţi, ca nişte ace. Şira spinării îi era acoperită cu un strat lat de solzi verde-murdar, ale căror margini se ondulaseră în sus, din cauza uscăciunii. În al treilea cocon, stătea lipită de partea îndepărtată a cuştii cu gratii elastice o femeie neagră, lipsită de păr, cu o faţă atât de emaciată, încât Holdensten avea impresia că se uită la un schelet curăţat de păsări-hoitar. O femeie de pe Therra, înghiţi el în sec, apropiindu-se încă şi mai mult. Coconul tremura uşor pe suprafaţa vălurită a lichidului.

Alerga de la un cocon la altul, fără să se mai oprească, doar aruncând priviri rapide prin ţesătură. Un fel de păsăroi cu picioare exagerat de lungi şi cu un cap cât pumnul, ici... un bărbat de talia sa, cu părul scurt şi ţepos, dar la fel de uscat ca şi ceilalţi, dincolo... o insectă uriaşă, cu şase picioare şi cu o pereche de fălci puternice... un fel de pitic, cu trei braţe... Întindea mâinile, răsucea coconii, alerga mai departe...

Auzi în spate zgomotul puternic al stâncilor, care se frecau una de alta. Se răsuci atât cât îi permise structura semirigidă a costumului. Intrarea se închidea încet, într-un fel de

contracție inexplicabilă. Visez, se gândi. Asta ar fi fost cea mai bună explicație, fără îndoială: adormise și visa toate astea. Probabil că se afla la bordul skifului și îi aștepta pe Randall și pe Huascarin. Gura din piatră continua să se contracte și, aproape fără să-și dea seama ce face, întinse brațul drept în direcția ei, armă tocul care conținea baliza radio și anclanșă sistemul de propulsie. Se auzi un fâșâit slab și baliza străbătu aproape instantaneu distanța până la intrare, încetini preț de câteva secunde în fața ei, apoi își luă avânt și ieși sub cerul negru, pierzându-se printre constelații. Holdensten știa că va executa o semivoltă până ce avea să descopere prima bandă de joasă frecvență, după care se va poziționa pe ea, la punct fix, și va începe să emită semnalul de SOS către sateliții celor de la Siguranța Prospectorilor.

Gura știrbă a cavernei continua să se închidă, strangulând șuvoiul de vapori care se repezea șuierând spre ieșire. Dar lui deja nu-i mai păsa de nimic. Era ca și mort, atâta doar că putea să-și bălăcească picioarele în apă. Câți dintre locuitorii Selenei aveau acest privilegiu, pe acest satelit unde fiecare strop se recicla de mai multe ori, înainte de a fi complet scos din uz?

Se întoarse către uriașul spațiu albăstrui, al cărui capăt nu se zărea. Valuri mici încrețeau suprafața, făcând să se clatine ușor coconii plutitori. De unde veniseră ființele acestea care-și găsiseră sfârșitul straniu sub cupola de bazalt? Și ce erau acești coconi diafani, această sală fără sfârșit...? Aceasta nesfârșită întindere de apă? Mai existau și alte caverne, asemănătoare acesteia, pline de cadavre și de apă?

Prea multe întrebări, hotărî. Și pea puțin timp ca să mai afle vreun răspuns. Cu care, oricum, tot nu ar fi avut ce să facă. Atunci când naveta de salvare a celor de la Siguranță

avea să aselenizeze pe vreun platou din apropiere, el va fi fost mort de mult.

Îi era cald. Își setă comanda pentru scăderea temperaturii costumului cu trei grade, dar nu obținu nici o reacție. Se lăsă în genunchi și cufundă brațele în lichidul albastru. Așa cum se aștepta, nu se întâmplă nimic. Pielea începu să-l ardă pe brațe, iar cea de pe față prinse să se descuameze. Iritația era atât de puternică, încât își trecu palma înmănușată peste vizieră. Temperatura crescu și mai mult.

Trebuie să mă dezbrac de costum, își spuse, aproape fără să realizeze semnificația gândului. Trebuie să dau jos afurisitul ăsta de costum!

Își apropie fața de pelicula de monitorizare, de pe încheietura brațului stâng. Clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă. În cavernă, exista presiune! Existau gaze care creau acea presiune! Și, mai presus de toate... exista oxigen.

În costum, temperatura atinsese, probabil, 50 de grade Celsius. Senzația de sufocare crescu încă și mai mult. Hotărârea dură numai o clipă. Procesul de deschidere a unui costum de exterior era un lucru simplu și complicat în același timp: desfacerea clemelor se făcea manual, dar odată încheiată operațiunea, o simplă atingere a unui senzor aflat în partea din spate a căștii îl făcea să cadă, pur și simplu, într-o parte și alta, ca o bacă prea coaptă.

Se sprijinea în mâini și în picioare când rămase fără protecția lui, doar în salopeta subțire de izopren. Se ridică. Deși temperatura cavernei atingea probabil 11-12 grade Celsius, cu plus, diferența bruscă de aproape 49 de grade îl făcu să tremure violent. Dar, cu toată clănțăneala dinților, sunetul acela strident îi ajunse la ureche. Se răsuci – lichidul îi devora costumul, asemenea unui acid.

Ce naiba se petrecea acolo? Holdensten ridică îngrozit un picior în aer. Picuri albaştri alunecau încet pe suprafaţa izoprenului. Acesta era întreg. Se aplecă şi vârî un deget în pânza ce se mişca aproape imperceptibil. Nu se întâmplă nimic. În câteva secunde, din costumul de alături nu mai rămăsese nimic. Se petrecea ceva care... Se ridică în picioare şi îşi scoase şi costumul de izopren. Îl lăsă să cadă alături. Sfârâitul începu aproape imediat.

Ciudat cum de pielea sa nu simţea nici o agresiune din partea unui lichid ce se dovedise capabil să dizolve un costum spaţial! Oare era chiar ciudat? Încercă să-şi amintească principiile de chimie elementară, pe care le studiase pentru examenul de prospector, dar nu reuşi să găsească nimic care să-i fie de ajutor. O apă care dizolvă materiile anorganice... Aruncă o privire cercetătoare către zidul aflat la câţiva metri mai in dreapta. O apă care nu dizolva bazaltul. Poate o apă care acţiona numai asupra materialelor sintetice...

Auzi un foşnet de valuri din partea stângă şi văzu coconul ce se apropia legănându-se, ghindă uriaşă a unui stejar ce nu avea să crească niciodată pe solul lunar. Era gol. În partea dinspre el, o secţiune triunghiulară în reţea îl invita parcă să intre. Şovăi, apoi ridică din umeri. La urma-urmei, ce avea de pierdut? Coconul se aplecă într-o parte când el se căţără înăuntrul reţelei, apoi îşi reveni şi rămase nemişcat. Secţiunea de plasă alunecă fără zgomot deasupra intrării şi firele se uniră în punctele nodale. Cinetism inteligent? Simplă reacţie mecanică a unei structuri concepute în cine ştie ce scop demult uitat de creatorii acestei lumi pierdute?

Holdensten se simţi dintr-odată cumplit de obosit. Şi chiar avea de ce, se gândi, în timp ce-şi examina cu atenţie pielea mâinilor. Nu mai dormise de aproape 46 de ore, iar ultimele

pastile energinzante își terminaseră de mult efectul. În plus, executase o coborâre destul de dificilă și, mai ales, descoperise caverna. Apa asta afuristă...

Apă biologică! îl fulgeră gândul. Apa vie conținută de corpuri dovedea această calitate neașteptată, de a ataca orice material produs în mod artificial, deoarece acesta nu o conținea în nici un fel. Căscă și se întinse pe podeaua tare și caldă. Senzația de răcoare începuse să-i treacă. Ochii i se încețoșară și pleoapele i se închiseră pe jumătate. Începu să picotească.

O mare interioară de apă biologică, se gândi, mai înainte de a aluneca în somn. Așa gol cum era și lipsit de orice legătură cu ceilalți, era în acel moment cel mai bogat om din întreaga istorie a Therrei. Mai bogat decât toți bogații din toate timpurile, care trăiseră vreodată pe Pământ. Dacă reușea să valorifice oceanul pe care plutea, ar fi putut să cumpere întregul Sistem Sol și tot i-ar mai fi rămas suficient și pentru un sfert din Norul lui Oort.

Se scufundă în somnul tulbure al neființei, mai înainte de a apuca să vadă cum porii pielii se transformă în mici izvoare, prin care apa corpului său prinde să picure pe platforma nemișcată, să se adune în băltoace, care la rândul lor începeau să se lățească și să întindă brațe strălucitoare către valurile molcome de dedesubtul coconului.

Zbor de înger rănit, deasupra Therrei

Stânca de brocart era chiar în fața lor. Pendonius nu-și închipuise nici în cele mai aventuroase vise că va ajunge vreodată în fața ei. Nici măcar nu-și închipuise că ar putea să existe. De când Armstrong înfipsese primul steag cu stele în praful selenar, legendele se răspândiseră în toate Coloniile, ca purtate de vântul solar. Iar cea despre *stânca de brocart* făcea parte dintre primele. Din seria *legendelor de argint*.

Întoarse capul în direcția șeniletului. Baftă, numai așa se poate numi întâmplarea care face ca mijlocul de locomoție să li se strice la numai doi pași de un munte de bani. Și asta în timpul unei revizii tehnice de tot rahatul a sistemului șinei magnetice. O revizie în care Slăbănogul Walther și Hordi Olmecul nu trebuia să părăsească adăpostul capsulei, șurubărind doar în inima monstrului de crom-vanadiu, iar el

era nevoit să facă toată corvoada muncii de teren. Un rahat de milioane, dar numai dacă reușea să păstreze secretul doar pentru el. Altminteri, o împățire la trei i-ar fi diminuat serios câștigurile. Care ar fi trecut și prin impozitare, pentru că o astfel de descoperire era, în mod necesar, anunțată la Comisia de Drepturi Locative.

Își linse buzele și își flexă degetele de la mâini. Grea problemă! Cum să-i împiedici pe cei doi dobitoci să-și arunce privirile prin hublou, cum să-i faci să se mulțumească doar cu o imagine circulară asupra locului în care se opriseră pentru determinări, solicitată sistemului computerizat?

Își întoarse din nou privirile către visul de-o viață al oricărui amărât de prospector selenar. *Stânca de brocart* stătea nemișcată sub fața uriașă și vag zâmbitoare a Pământului. Din punctul în care se găsea el, semăna puțin cu un cal-de-mare, cu botul amuzant îndreptat spre Procyon. Era exact așa cum povesteau legendele din perioada primei colonizări – un animal fantastic irupând din carnea tare a bazaltului neerodat și schimbându-și culoarea treptat, în funcție de unghiul de iluminare al Pământului. Într-o noapte selenară care dura, *de facto*, cât 14 zile și nopți therrane la un loc, modificarea acestui unghi era destul de greu de sesizat, dar el lucra de peste patru ore în același punct, așa că putuse observa trecerea de la albastru-cobalt la albastru-pastel. Fie chiar și numai atât și ar fi fost suficient ca să înțeleagă cu ce avea de a face.

Legenda spunea că un prospector pe nume Amado Serin da Apalosa, ai cărui părinți venisera pe Selena cu al treilea val de colonizare, dintr-o țară Argentina, se angajase la o firmă de salubrizare exterioară, *Tynch Fuego*, cu sediul în craterul Serenina. Munca sa consta în preluarea molozului rezultat în urma extracțiilor de la rampele de depozitare ale minelor, în

introducerea lui în cuvele de reciclare şi în predarea materialului obţinut la Baza Hollande, care se ocupa cu obţinerea de soluri neutre pentru grădinarii din Zona Cuvelor. Era una dintre cele mai umile şi mai prost plătite meserii din nomenclatorul selenar.

Apalosa plecase la sfârşitul unei zile în direcţia Vale Mortis, unde o *cârtiţă* cu vârf de diamant întrerupsese un tunel pentru a crea o rampă de depozitare. Ajunsese însă mai devreme decât ar fi trebuit, platforma aflându-se încă în curs de netezire. Aşa că se hotărâse să facă o plimbare prin zonă, cu skiful de salvare. Între Două Ape, unde linia de navigaţie executa o treflă aeriană, revenind asupra ei însăşi în punctul de plecare al bazei, remarcase o strălucire brună pe una dintre sutele de stânci, risipite la întâmplare în zonă de vreun cutremur străvechi. Chiar acolo rupsese ultima cupă berbecul de foraj exterior, pregătind patul de bazalt de dedesubt pentru nivelarea sa cu o şapă de poliester termic. Sub muşcătura dinţilor de metal, apăruse o suprafaţă ciudată, de o netezime pufoasă, asemănătoare unui material textil, folosit în secolele de dinainte de Era Cosmică. Apalosa îi numise ceva mai târziu, după ce se întorsese la *Tynch Fuego*, brocart. Reuşise chiar să obţină o mostră de câţiva centimetri, de la o imprimantă 3D. Materialul avea consistenţa, luciul şi netezimea pietrei descoperite de izbitura berbecului. Iar structura granulară, din care prelevase câteva grame polizând-o cu freza de buzunar a costumului, se dovedea a fi o structură extrem de complexă, bogată mai ales... în oricalc!

Oricalcul era considerat un metal dispărut. Legende străvechi, datând undeva de pe la începuturile societăţii umane pe Therra, îl prezentau ca pe o invenţie metalurgică a unei populaţii mitice – atlanţii. Celebra cetate Atlàntida fusese

descoperită în anul 23 al Erei Cosmice, în regiunea geografică a Capului Verde, la 1872 de metri adâncime. Din întreg tezaurul atlant adus la suprafață pentru studiu și pentru a fi expus într-un muzeu reconstructiv, de cel mai mare succes se bucuraseră obiectele din oricalc. Metalul nobil avea o configurație cristalină de nereprodus, din cauza unui element chimic necunoscut folosit în tonificarea metalelor intrate în compoziția sa, element imposibil de găsit pe Therra. Rezistența deosebită la factorii de coroziune, precum și perfecta izolare asigurată față de radiațiile cosmice au făcut din el cel mai scump și mai căutat metal din secolul al XXI-lea. Prețul pentru numai un gram de substanță atinsese fabuloasa sumă de 1.000.000 de soldi din argint, echivalentul achiziționării unei insule therrane, precum Ceylonul.

Așa că uluiala lui Amado Serin da Apalosa trebuie să fi fost uriașă după aflarea rezultatelor identificării structurilor cristaline ale firimiturilor răzuite de freză. Singure acestea și erau mai mult decât suficiente pentru a-i asigura un trai îmbelșugat pe Selena sau pe oricare alt corp cosmic colonizat până în acea clipă, atât lui cât și urmașilor urmașilor săi, pâna la a treia generație.

Dar omul este om, la urma-urmei, și nu poate să facă singur față acelei trăsături care-i este atât de specifică – lăcomia. Amado Apalosa a amanetat tot ceea ce avea la una dintre sucursalele Companiei *Tynch Fuego*, a împrumutat de la prieteni cât de mulți bani a putut, a semnat chiar și un contract de sclavaj pentru o perioadă de trei ani la Companie, în fine a făcut tot ceea ce se putea pentru a aduna suma necesară închirierii unui snoof individual, fără să fie nevoit să vândă ceva din praful de oricalc și să îi înștiințeze, astfel, pe eventualii interesați, că el a descoperit o vână din acest minereu.

La reconstituirea traseelor selenare ale lui Amado Serin da Apalosa, hagiografii din Perioadele de Colonizare Beta şi Gama au observat că exista un fel de sistem de triangulaţie, rezultat din cartografierea lor: primele trei linii, aproape suprapuse, ale drumului străbătut de snoofer conduceau către acelaşi punct, situat în zona încă numită Între Două Ape. Apoi alte patru porneau de la craterul Serenina, cu o jumătate de grad către vestul convenţional, îndepărtându-se cu aproape 300 de kilometri de punctul iniţial. În fine, ultimele două deplasări au mutat încă o dată punctul final de sosire cu două grade şi jumătate spre sud, figura geometrică rezultată din unirea lor fiind un fel de triunghi isoscel, cu vârful în Serenina. Apoi, brusc, în timpul celei de-a noua expediţii, făcute la bordul aceluiaşi snoofer închiriat, Apalosa dispăruse de pe hărţile forţei de muncă ale Companiei Profesionale Selenare, după cum dispăruse cu totul şi din înregistrările medicale şi cele de închiriere de spaţiu şi de aer ale Oficiului Locativ Zonal.

Ce-ar fi de înţeles din toate astea? se întrebă Pedonius, după ce termină de citit înregistrările puse la dispoziţie de *punctul nodal* local. Stătea încă în unghiul mort exterior al vehiculului, unde se retrăsese pentru a putea accesa informaţiile, fără ca imobilitatea sa să fie observată de cei doi tehnicieni.

Reţeua nu distribuia informaţii false. Pur şi simplu, pentru că filtrele pe care le folosea pentru trierea lor erau cât se poate de performante. Singurele informaţii care nu dispuneau de girul credibilităţii, ci de acela al verosimilităţii, erau sortate într-un singur container: *legendele de argint*. Nimeni nu putea să garanteze exactitatea lor, ci numai data introducerii şi autorul lor real, dat fiind faptul că *reţeaua* nu permitea introducerea de date decât de posesorul unui card cu identificare celulară.

Pedonius ș-ar fi dorit să se găsească în Colonie. Acolo ar fi dispus de *câini de vânătoare* și de Memoriile Auxiliare. Ar fi avut acces și la arhivele comunitare pe role magnetice, cele mai vechi depozite de informații de pe Selena. Mulți scormonitori prin arhive susțineau că pe ele s-ar putea descoperi lucruri inedite, pe care gardienii Memoriilor nu socotiseră necesar, la vremea respectivă, să le transfere pe noile sisteme de memorare. Poate că informații considerate dispărute despre *stânca de brocart* se ascundeau încă prin ele, abia așteptând pe cineva care să le folosească. Dar, din păcate, nu el avea să fie acel cineva. Din păcate sau din fericire. El găsise *obiectul* și ar fi vrut numai să-i verifice identitatea. Să vadă dacă poziția sa spațială corespundea cu destul de imprecisele coordonate geografice.

Era *stânca de brocart*, nu exista nici o îndoială în privința asta!

Exact cum spusese Apalosa pe vremuri: numai un noroc chior te-ar fi putut face să dai de ea. Ei bine, se părea că el avusese acest noroc chior. Aruncă o privire în retrovizor – era chiar acolo, mândră și imperturbabilă, ca un general pe armăsarul său de paradă, înaintea unei mari bătălii. Cum să procedeze însă ca să pună mâna pe ea fără să împartă norocul cu ciufuții din cabină? La urma urmei, nu aveau decât meritul că se nimeriseră să se afle în echipa sa.

O soluție ar fi fost să grăbească la maxim plecarea și să spere că nimeni nu o să privească prin hublou sau pe camerele de supraveghere. O soluție proastă, hotărî, fără să stea prea mult pe gânduri. Era de ajuns ca un singur element neașteptat să se întâmple și totul s-ar fi dat peste cap. Un singur element, ca de pildă dorința subită a Slăbănogului Walther de a trage un fum de *iarbă*. Inhalatorul și reciclatorul de fum se găseau chiar lângă hubloul dinspre stâncă. În mod sigur, o soluție proastă!

Exista apoi posibilitatea de a se întoarce în cabină sub un pretext oarecare, ca de pildă un defect de etanşeizare la mănuşă. Accident care se petrecea atât de frecvent, din cauza materialelor proaste, încât nu ar fi surprins pe nimeni. Pedonius aruncă o privire asupra locului de îmbinare de la încheietură. Era de ajuns să smucească mai tare de porţiunea armonică, pretextând că se agăţase de vreun stei, înainte de a fi intrat în camera de presurizare. Dar, şi în acest caz, cine ar fi garantat că numai venind către el, curioşi să vadă urmările accidentului, cei doi techi nu s-ar fi uitat prin hublou?

Cel mai sigur ar fi fost să-i ucidă.

Pedonius îşi linse buzele. Le simţea sărate, de parcă ar fi fost mânjite cu sânge. Nu gândul în sine îl oripila, moartea făcea parte din zestrea genetică a umanităţii, iar selenarii primeau la semnat, în absolut orice fel de contract, şi o clauză privind acceptarea posibilităţii unui deces prin accident, clauză prin care firma angajatoare se obliga să se ocupe de serviciile funerare, dar nu şi să despăgubească familia sau pe eventualii moştenitori. Iar de murit... în fiecare sezon mureau câteva zeci de auxiliari, chiar şi tehnicieni de teren, mai cu seamă în bombardamente meteoritice. Dispariţia a doi angajaţi nu ar fi părut chiar atât de ciudată, cu toate că ar fi fost nevoie de nişte justificări. Îl irita însă faptul că nu ştia nimic despre posibilele lor familii sau probabilii prieteni, oameni care ar fi putut să facă demersuri pentru a le găsi cadavrele, ba chiar ar fi putut să solicite o anchetă administrativă. Bineînţeles că pentru asta era nevoie de relaţii, dar nimeni nu-i putea garanta că nu era posibil.

Se hotărî mai întâi să încerce să vadă ce fac înăuntru şi dacă exista vreun semn că observaseră şi ei stânca. Întoarse

capul în interiorul rigid al căștii: aceasta se găsea tot acolo, ca o provocare mută.

Porni jeturile de direcție, ocoli șeniletul prin stânga, străduindu-se să se mențină cât mai mult în zona de observabilitate a celor din interior. Se prefăcu interesat de o structură cristalină, pe jumătate decopertată, apoi reveni către botul aparatului, coborî cu îndemânare lângă șina magnetică, se ancoră de cârligul cu clamă de sub el și începu să desfacă în grabă panoul de control exterior.

Cu puțin noroc, ar fi dispus de un interval de aproximativ 10 secunde între efectuarea comenzii de vidare și deschiderea forțată a sasurilor exterioare. Probabil suficient cât să se vâre cu totul sub aparat și să se agațe de chingile prinse din loc în loc, pentru siguranța tehnicienilor care lucrau în exterior la remedierea defecțiunilor. Puterea cu care ar fi strâns chingile și ancorajul de cârlig ar fi trebuit să îl mențină staționar și să nu permită curentului de aer expulzat din interior să îl smulgă de pe loc și să îl proiecteze în stâncile ascuțite ca niște brice din jur.

În sfârșit, clema manuală de prindere cedă și capacul se deschise. Observă din prima clipă ledul roșu clipind intermitent, semn al unei avarii de sistem. Ce mama dracului se întâmplase după ieșirea sa în exterior? Se holbă pe monitorul minuscul din dreapta panoului, dar defecțiunea, dacă exista, nu se găsea în sistemele principale. Pentru o prognoză mai adecvată ar fi avut nevoie de acces la panoul din cabina de evacuare în exterior. Însă cum să intre acolo și să iasă apoi din nou, fără să trezească suspiciuni și să primească o mie de întrebări? Să fi riscat și să își fi continuat planul, fără să ia în seamă eroarea de sistem semnalată? Asta ca să nu se mai gândească și la problema cu deflectorul extern, pe care cei doi

techi tocmai încercau s-o remedieze. Oricum aceea ar fi devenit cu adevărat o problemă numai peste 12 ore, atunci când soarele ar fi lovit din suprafaţa ciuruită a şeniletului. Spera însă ca până atunci să fi reuşit să ajungă înapoi, în garajul Coloniei. Singur.

Se pregăti să acţioneze simultan cele două manete care comandau deschiderea celor trei sasuri, aflate două pe partea stângă şi unul pe partea dreaptă. În mod normal, după deschidere, depresurizarea ar fi trebuit să fie atât de violentă, încât tot ceea ce se găsea neasigurat la bord ar fi zburat către exterior cu viteza unui uragan de gradul III. Iar cei doi nu purtau nici măcar bocancii de interior, cu tocuri magnetice.

Şi totuşi, ce anume ar fi putut determina avertismentului ledului?

Întrebarea îl mai bântuia încă atunci când prinse manetele în podul palmelor. Îi ţiui în creier, asemenea şuieratului unui şarpe furios şi atunci când realiză că senzorul indica *sas deschis* şi nu vreo defecţiune, aşa cum crezuse iniţial.

Sas deschis! se enervă el, muşcându-şi buzele. Pedonius, individ cretin ce eşti, ăsta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l verifici după descoperirea stâncii! Cum ţi-ai putut închipui, fie şi numai pentru o clipă, că tu ai fi singurul norocos în afacerea asta, iar ceilalţi au fost aduşi numai pentru decor?

Părăsi tabloul de control fără a mai închide protecţia şi fără a o mai asigura, aşa cum cerea protocolul. Informaţia descoperită întâmplător îl năucise atât de tare, încât nu realiza ce anume ar fi trebuit să facă în această situaţie. Îşi deschise clema de asigurare şi se împinse uşor cu ambele picioare în şină. Când săltă viziera căştii peste scutul de protecţie al şeniletului, secera subţire şi minusculă a lui Jupiter tocmai

se înălța deasupra unui con îndepărtat și singuratic, pe care mnemosul costumului îl identifică a fi Vignis Cordillera, primul munte care intrase în atenția Comisiei de Acordare a Drepturilor de Exploatare Selenară pentru această zonă geografică. Nu zări nimic și nici unda radar pentru distanțe scurte nu detectă nimic. Prinse scutul în palme și se trase spre exterior.

Până la cotul ascuțit ca o aripă al scutului, care masca cilindrul tehnic și sfera de supraviețuire, nu se zărea decât umbra neagră a vehiculului, alungită straniu într-o parte. Se ridică în picioare întrebându-se unde s-ar fi putut găsi cei doi techi în acel moment. Poate că se ascunseseră chiar în spatele *stâncii de brocart* și îl pândeau de acolo. Sau poate că îl așteptau să se întoarcă din plimbare și să-l atace cu vreuna dintre uneltele cu vârf ascuțit sau chiar cu vreun tăietor laser portabil, deși acesta din urmă, fiind mare cât o valiză, era mai dificil de manevrat cu toată gravitația redusă. Sau poate că azvârliseră deja în sus mai multe pietre, apoi se adăpostiseră și așteptau să cadă și să-l prindă sub ele. Nu că l-ar fi strivit, dar l-ar fi imobilizat, lăsându-l la discreția celor doi. Ori poate-l așteptau pur și simplu după colțul șeniletului, gata să-l prindă de brațe și să-i smulgă caseta de comandă a costumului.

Hotărî să se îndepărteze cât mai rapid de șină. Din două salturi, la ultimul executând o corectură simplă cu boosterele fixate sub genunchi, putea să ajungă chiar deasupra stâncii și, cu puțină șansă, ar fi asolizat pe baza ei sau la câțiva metri alături de ea.

Își îndoi picioarele, le fixă pe șină, respiră adânc, apoi împinse cu putere în ea. Se ridică în unghi de 60 de grade, cu viteza unei pietre pornite din praștie. După ce străbătu prima sută de metri și înregistră atingerea limitei propuse, costumul

activă boosterul din stânga, timp de două secunde, apoi pe ambele, în regim retro. Zborul se frânse brusc şi începu să cadă oblic spre suprafaţa neagră de sub el. Ceva sclipi cu o intensitate dureroasă în dreapta sa. Clipi, nevenindu-i să creadă că putea să aibă un ghinion atât de mare. O ploaie de meteoriţi tocmai acum?! O ploaie de... Din nou sclipirea de argint viu, mai aproape de traiectoria pe care o urma costumul său. Şi iar... de astă dată, la vreo 30 de centimetri de cotul stâng.

Nu erau meteoriţi, realiză cu o uimire mută şi lipsită de speranţă. Era punctul alb al laserului, care pipăia spaţiul, căutându-l. Laserul, montat pe cilindrul tehnic cu care ar fi trebuit, în mod teoretic, să taie stâncile căzute pe rambleul şinei. Ca să-i modifici unghiul de căutare, trebuia să urci pe scara exterioară şi să tragi manual de afiet pentru a-l reorienta în direcţia dorită.

Atinse solul, chiar în momentul în care punctul alb trase o linie subţire, la o palmă sub umărul stâng. Suprafaţa reflectorizantă devie o parte din căldura enormă, dar materialul metalizat nu rezistă temperaturii şi aerul se grăbi să năvălească prin ruptură. Temperatura exterioară brumă imediat jetul de gaz, care se risipea cu viteză în jurul lui. Dumnezeule, se înfioră Pedonius, a sosit clipa! Clipa cea mare a trecerii în nefiinţă, pe care o pândea (sau mai bine ar fi fost spus *care îl pândea?*), încă de când căpătase legitimarea vârstei mature şi statutul de prospector.

Se rostogoli lent într-o parte, în timp ce alte două linii albe vaporizau pietrele din stânga sa. Cu coada ochiului, zări preţ de o clipă în reflexia interioară a vizorului un braţ ridicându-se în sus, ca un semn de victorie. Chiar îl zărise, cu adevărat? se întrebă, în vreme ce atingea solul şi continua să

se rostogolească. Suprafața antișoc a costumului și gravitația selenară extrem de redusă preluau cea mai mare parte a energiei produse de izbiturile pietrelor, așa că nici nu realiză exact când ajunsese la poalele *stâncii de brocart.*

Se ridică în și începu să o ocolească pentru a ieși din raza de acțiune a laserului. Nu-l durea nimic încă, dar asta nu însemna mare lucru, endorfinele intraseră în funcțiune și anulaseră efectul primar al durerii. Alte lovituri nu mai veniră însă, așa că presupuse că brațul ridicat însemna că techii îl considerau destul de mort ca să le mai facă vreun necaz. Și mai însemna că-și puteau vedea de treabă, adică să se deplaseze către stâncă și să secvenționeze câteva mostre pentru analize. Probabil ca avea ceva mai puțin de două minute până să-l descopere, lipit de baza aproape verticală a ei. Laserul nu putea fi desprins de pe afet și, chiar dacă ar fi reușit cumva (erau techi, la urma urmei, nu?), era prea voluminos ca să poată fi manevrat cu precizie. Dar tot le rămâneau cuterele costumelor, precum și mulțimea de pietre tăioase din jur, cu ajutorul cărora puteau să termine în câteva zeci de secunde treaba începută cu laserul. Deșirarea întregului costum era o simplă joacă dacă știai unde se găsesc punctele de joncțiune ale părților sale componente. Dar poate că nici nu era nevoie de asta...

Se răsuci pe o parte, cu ruptura de pe braț în sus. Strălucirea albastră a Therrei se intensificase în ultimele minute și îi permitea să vadă, destul de clar, conturul de gheață format în jurul găurii neregulate. Scurgerea de aer încetase. Costumul era format din câteva zeci de celule, distrugerea uneia sau chiar a două dintre ele neavând decât un efect local, pentru o perioadă de timp. O perioadă foarte scurtă, întrucât pereții vecini cu celula afectată înghețau, treptat, devenind casabili.

Celulele aveau să cedeze una după alta, eliberând gazul şi mărind astfel suprafaţa de contact pentru asaltul gerului cosmic. Procesul putea să dureze între câteva minute şi o jumătate de oră, în funcţie de locul unde se produsese distrugerea. Trebuia să plece de la presupunerea că nu dispunea de mai mult de trei-patru minute. În ipoteza că nu era descoperit până atunci...

Avea limba încărcată şi saliva era cumplit de amară. Nu simţea nici un fel de frică, doar o nelinişte apăsătoare, care făcea să-i zvâcnească tâmplele. Se întâmpla, în cele din urmă. Se întâmpla şi gata. Avea o singură mulţumire şi, în acelaşi timp, o singură şi dureroasă deziluzie: găsise *stânca de brocart*. Poate ca ar fi fost mai bine să spună „pierduse *stânca de brocart*"?

Se întoarse din nou pe spate, ca să respire mai uşor. Şi, oricum, dorea să-şi privească în ochi călăii, pentru ca mai târziu aceştia să nu poată să spună că a murit ca un laş, cu spatele la duşman.

O alarmă clipi portocaliu pe banda din dreapta a vizierei, apoi auzi şi ţiuitul subţire, pe care-l recunoscu imediat: oxigen, în exterior. Ridică involuntar din umeri şi simţi un junghi subţire şi dureros în deltoidul stâng. Efectul endorfinelor începea să dispară. Oricum, nu-i păsa prea mult, în următoarele clipe nu avea să-i mai pese de nimic.

Alarma continuă să clipească, dar sunetul încetă. O parte a creierului său deveni conştientă că această înjumătăţire a funcţiilor însemna altceva decât o primejdie apropiată, dar nu ştiu cum să reacţioneze. Verifică presiunea în costum şi constată, cu uimire, că nu mai cedase nici o celulă. Şi, atunci, alarma? Licărirea portocalie devenise şi mai insistentă. Deschise o cale de acces analizorului chimic şi aşteptă

rezultatul, fără prea mare curiozitate. Oxigen, confirmă analizorul, risipit pe o suprafaţa de 20-30 de metri pătraţi, în jurul stâncii, într-o concentraţie de aproape 1,2%.

Unu virgulă doi la sută?! se trezi repetând incredul. Gazul din costumul său, în ipoteza că ar fi fost stors până la ultima picătură, nu ar fi reuşit performanţa de a trece de bariera de 0,000001%. Asta le spusese instructorul la cea dintâi şedinţă de echipare a costumului pentru exterior. Şi atunci? Singura explicaţie posibilă ar fi fost o defecţiune a analizorului, deşi nu auzise pe nimeni plângându-se de un asemenea defect. Comandă o verificare sumară a funcţiilor auxiliare. Totul părea în regulă. Pata portocalie acoperise deja jumătate din banda dreaptă a vizorului. Procentul ajunsese deja la 2,1%.

Respiră adânc şi se hotărî să acţioneze cumva. Dacă oxigenul din jur nu provenea din costumul său, atunci nu mai exista decât o posibilitate: *stânca de brocart*. Habar n-avea cum ar fi putut o simplă stâncă, fie ea şi de oricalc, să producă oxigen. Era o chestiune de investigaţie pentru laboranţi. El era însă un simplu prospector. Nu îl interesa cauza, ci doar efectul. Dacă efectul i-ar fi putut salva viaţa, merita să îşi adune ultimele resurse de energie pentru a căuta o soluţie.

Umărul îi devenise o bucată de plimb în proces de topire. Ochii începuseră deja să-şi piardă focalizarea, iar creierul i se părea vag suspendat în craniu. Se târî până la baza formaţiunii de oricalc, având grijă să nu facă mişcări prea puternice, pentru ca inerţia mişcării să nu-l proiecteze mai departe decât îşi propusese. Se lipi de ea cu şoldul şi îşi plimbă dosul palmei de suprafaţa rugoasă. Dumnezeule! se înfioră, uitând pentru o clipă de rana de la umăr şi de situaţia disperată în care se afla. Atât de aproape şi totuşi atât de departe de lovitura vieţii sale...

Şi acum?

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Dacă avea noroc, Slăbănogul Walther şi Hordi Olmecul aveau să-l considere mort. De altfel, cine ar fi putut să reziste unei lovituri directe cu un laser pentru asteroizi? Semnul cu braţul ridicat spre cer fusese elocvent în această privinţă. Nu aveau să-i mai caute cadavrul, erau interesaţi să ajungă cât mai repede în Colonie pentru a închiria un navigator disponibil, poate chiar şeniletul pe care-l folosiseră până atunci. De altfel, planul său nu fusese unul asemănător?

Aruncă o privire pe banda vizerei: procentul urcase până la 2,8. Încă nesemnificativ, pentru ca instrumentele şeniletului să intre în stare de alertă. Apoi două lucruri se petrecură aproape simultan, tăindu-i respiraţia: şina magnetică prinse să vibreze, semnalând efectuarea pregătirilor pentru plecare, iar deasupra sa, într-un unghi de 60 de grade, îşi făcu apariţia un punct roşu, pe care viziera i-l semnală cu un asterisc. O dronă! Techii voiau să fie siguri că îl măcelăriseră cu adevărat şi aveau nevoie de o probă vizuală. Sau, îşi luă singur seama, poate că proba vizuală era necesară în cazul unui raport de misiune. Oricum ar fi fost, atunci când scanarea zonei se va fi încheiat, urmau să vadă deplasarea corpului din poziţia în care fusese lovit de laser până la baza stâncii. Ceea ce trebuia să urmeze era liminar de simplu, conform logicii aristotelice – *cauza generează efectul*: cei doi ar fi oprit şeniletul, ar fi coborât din el şi s-ar fi grăbit spre el, ca să încheie ceea ce începuseră. După care aveau să aşeze cadavrul într-o poziţie avantajoasă şi ar fi lăsat drona să ridice imagini revelatoare pentru ochii vreunui conţopist de la birouri.

Şina magnetică îşi încetă vibraţia, iar pulsul care-i permitea costumului să o detecteze se opri. Trase cu coada ochiului

sprelimita superioară a vizierei: 3,8% oxigen. Ceva se întâmpla sau urma să se întâmple. Se lipi şi mai apăsat de stâncă, dorindu-şi să se poată face una cu ea. Ştia că, efectiv, nu-i mai rămăseseră de trăit decât cel mult 70-80 de secunde. Presupunând că procesul de degradare al costumului nu avea să termine treaba mai înainte.

Şi-l imagină pe Walther, atât de înalt încât cei de la Administrativ fuseseră nevoiţi să-i comande un costum pe măsură, sărind de pe treapta şeniletului, descriind un arc de cerc prin eterul în care fuioare de praf alungite până la cer sclipeau ivoriu, în lucirea blândă a Pământului, apoi aterizând destul de brutal în dreapta celor două stânci, care apăreau pe hărţi drept Colţii lui Doyle. Aici, ar fi trebuit să staţioneze cam 10-12 secunde şi să execute o mişcare circulară completă în jurul propriei axe, pentru ca să permită *câinelui* cu care era dotat costumul să-i ia urma. Nici nu avea să fie prea greu, constată cu amărăciune Pedonius, pe solul selenar urmele paşilor, ca şi cele ale meteoriţilor, rămâneau întipărite pentru secole întregi. După care urma să pornească la vânătoare.

Strânse pleoapele şi le ţinu aşa preţ de câteva clipe. Nu i se părea ciudat să trăiască atât de intens fiecare clipă, ca şi cum numai aşa ar fi procedat întreaga sa viaţă. Parcă, în loc de vizor, ar fi avut un aparat de încetinit ritmul biologic. Clipi şi unda lacrimală îi înceţoşă privirea. Când lacrima se împrăştie uniform pe suprafaţa bombată a cristalinului, văzu tot solul de sub el iluminat puternic într-o lumină gălbuie, care-l făcea... transparent! Apoi propriul costum, acoperit complet de praf, se lăsă pătruns de lumina miraculoasă şi prinse să devină transparent, începând cu bocancii masivi cu talpă de plumb. Auzi un fâsâit puternic sub braţul stâng şi ştiu

că izolația celulelor termice de pe piept cedase. Murea, iar moartea avea o culoare mierie și el se simțea straniu de liniștit și de nepăsător, ca și când toată povestea asta i se petrecea altei persoane.

Răsuci puțin capul în interiorul costumului, cât să înțeleagă acesta că voia să vadă îndărăt și să transforme o parte din bandă în oglindă retrovizoare. În spatele său, stânca devenise galbenă și transparentă, ca o lămâie din cristal. O lumină puternică izvora din ea, răspândindu-se împrejur sub formă de valuri. Deja marginea de lumină ajunsese destul de aproape de Colții lui Doyle. Aruncă o privire în jos și avu surpriza să zărească structura cristalină a bazaltului curbându-se, undeva la aproape 20 de metri sub el, și răsucindu-se spre dreapta, pe sub aceea amorfă și neclară a unui strat de șisturi bituminoase, care se întindea asemenea unui lac imens pe sub întreaga depresiune.

Apoi privirea i se ridică din nou către suprafață și încremeni. Chiar alături de Colți, Walther Slăbănogul se oprise, surprins de manifestarea neașteptată de lumină. Se holba printre picioare și ceea ce văzu acolo îl făcu să urle și să se zbată cu putere, în încercarea de a îndrepta în jos boosterele prinse sub genunchi.

Idiotule, nuuu!!! țipă cât putu de tare, deși știa că tehnica de comunicație nu funcționa cât timp șeniletul se găsea în reparație. *Numai un idiot iremediabil ar fi în stare să încerce să distrugă o minune*, își spuse, în timp ce strângea pleoapele umezite de lacrimi. Nu însă suficient de repede, încât să nu apuce să vadă cum jetul de gaze superfierbinți lovesc cristalul uriaș de sub ei și se întorc spre locul de plecare, ca reflectate într-o oglindă amplificativă. Temperatura cumplită îl carbonizează pe Walther Slăbănogul în mai puțin de o secundă,

transformându-l într-o statuie de praf negru, care începu să alunece cu maximă încetineală către solul luminos.

Înghiți în sec, simțind cum nările se forțează să respire ultimele molecule de aer ale costumului. În clipa următoare greutatea picioarelor dispăru. Un senzor de exterior îl avertiză că temperatura a crescut cu 532 de grade Kelvin și își continua ascendența. Nodul din gât, pe care îl puse pe seama lipsei de oxigen, i se păru dintr-odată monstruos de mare.

Acum... se gândi și nu știu dacă să țină ochii deschiși sau să-i închidă. Oare ce formă avea Moartea? Mai bine deschiși, se hotărî. Corpul întreg îi deveni ușor ca un fulg, aflat în bătaia vântului, în zbor spre pământ. Lumina își schimba strălucirea, se mătuia și căpăta nuanțe albicioase. Moartea ca un zbor, îi veni să râdă. Ultimul zbor, adevărat, dar un zbor. Cine-ar fi crezut?

Oftă și se pregăti să expire bioxidul de carbon din plămâni. Nu apucă s-o mai facă. Privirea îi alunecă pe retrovizor și văzu norul uriaș, pufos și cenușiu repezindu-se spre el, ca o pasăre de pradă. Clipi. Norul rămânea în dreptul lui, nepăsător la încercările lui de a-l aneantiza. Apoi un nor negru îi acoperi tot orizontul și lumina se încenușă, devenind ternă. Îi era frig, constată cu surprindere. Și îl durea ascuțit umărul rănit. Dar respira, fir-ar să fie, respira și ăsta era lucrul cel mai important! Respira un aer strepezitor, îl usturau plămânii, ca de fumul aspru al unei țigări prea tari, dar era aer, aer care venea din exterior și era prelucrat de filtrul costumului, în măsura în care acesta putea să purifice amestecul înspăimântător de gaze al unei atmosfere adevărate.

Oare? Se răsuci pe burtă și stomacul i se strânse ghem. Un nor alungit urca spre el, ca o săgeată slobozită involuntar dintr-un arc uriaș. Strânse din dinți când îl izbi, dar nu

resimți nici un șoc. Nu resimți nimic. Era un nor, iar el nu se mai găsea pe Selena, ci cădea, plutea printr-un cer pe care nu-l văzuse niciodată, dar pe care-l simțea ca fiind al lui. Nu, nu visa. Cădea cu adevărat, dintr-un nor în altul, spre o Therră străină, de pe care bunicii lui plecaseră, înspăimântați de norii radioactivi și de trupele militare specializate în masacre limitate. Oare ce se petrecuse acolo sus, lângă Colții lui Doyle?

O *poartă*, înțelese și nu îndrăzni să se mire prea mult. *Legendele de argint* vorbeau adesea despre locuri prin care poți să treci dintr-o parte în alta a spațiului, scurtături care aduceau lumile mai aproape unele de altele. Găurile-de-vierme erau *porți* spre alte universuri. Sau poate spre alte fațete ale universului propriu. Savanții nu căzuseră încă definitiv de acord asupra acestui aspect. Dar *porți* minuscule, pentru călătorii de scurtă durată, se puteau găsi peste tot. Peste tot. Și puteau îmbrăca aspecte fizice dintre cele mai felurite. Chiar și pe aceea a unei *stânci de brocart.*

Undeva, jos, dincolo de pătura groasă de nori, aștepta cuminte și tăcut Pământul. O *poartă*, repetă Pedonius, mișcându-și brațele prin vata norilor, ca și când ar fi înotat. Oamenii vin și pleacă prin porți. Colonii, orașe, lumi întregi pot să treacă prin ele. Cetăți străvechi... lumi insulare și chiar continentale. Unde vor fi ajuns, în cele din urmă, atlanții? Dar și mai vechii titani, din legendele Therrei?

Ce mai conta? Dacă ar fi putut, ar fi ridicat din umeri. Dar nu putea, așa că se mulțumi să își muște buzele și să se întrebe ce ar fi făcut, dacă ar fi reușit să se urce în șeniletă și să plece către Colonie, cu poziția spațială a *stâncii* fixată în memorie. O astfel de bogăție era de neimaginat, pur și simplu. Nu găsi nici un răspuns, așa că închise ochii și aștepta să se trezească.

Aerul șuiera, rece, izbindu-se de suprafața corodată a viziorei, legănându-i trupul cufundat mai tot timpul în aburul gros al norilor. Toată viața visase să aibă un container cu aer numai al lui. Iar acum avea un ocean de aer, cu care nu știa ce să facă. Zâmbi și își puse palma stângă peste rana din umăr. Un înger cădea spre Pământ.

Un înger rănit...

Pe jos, prin spațiu

Senzorii de intercepție de pe *Moonlight* o descoperiră dincolo de orbita lui Niobe, cel de-al treilea satelit therran, într-un con magnetic din coada unui roi de asteroizi pornit în urmă cu cinci ani în direcția Pământului dinspre Norul lui Oort. Alhander își supse dintele cariat și fu de părere că un obiect de asemenea dimensiuni nu putea să fie decât un planetoid. Bătu în taste și compul desenă pe ecran forma probabilă și viteza de mișcare în raport cu șuvoiul de resturi de rocă și praf pe care-l străbătea în diagonală.

Când ajunseră însă la aproape 5000 km și identificatorul de masă prinse viață, zăriră primele forme cu structură geometrică ițindu-se pe sub ganga de piatră.

– O astronavă! se bâlbâi Jorge holbându-se la monitor. Să fiu al dracu' dacă chestia asta nu-i o astronavă!

Alhander continuă să-și sugă dintele și ridică din umeri.

– Mda, se mulțumi să spună. Apoi, zădărât de privirea aiurită a celuilalt, adăugă: O astronavă primitivă, ești mulțumit

acum? (Bătu cu degetul în ecran.) Am văzut forme din astea la Muzeul Cosmic din apropierea lui Venus. Știi, chestia aia pentru copii și adolescenți.

Identificatorul de masă realiză câteva milioane de calcule de identificare și, în fine, confirmă: *Victoria de la Samotrace* era una din cele șapte nave-pionier care părăsise Terra în urmă cu 1.124 de ani, în direcția uneia din stelele constelației Rigel.

Dacă i-ar fi electrocutat și nu ar fi sărit așa! Jorge se izbi cu capul de una din rezervele energetice ale astronului direcțional și-și făcu un cucui de toată frumusețea. Alhander dădu ochii peste cap și fu pe punctul de a leșina. Ce șansă, Dumnezeule, ce șansă! Aici, la doi pași de Centurile Van Allen, norocul le punea, în sfârșit, mâna pe creștet.

– Ce vremuri! se entuaziasmă Alhander, în timp ce se echipau să iasă în spate, iar degetele nervoase abia de nimereau clemele.

Oamenii acelor vremuri aveau un curaj nebun și o lipsă completă a simțului de autoconservare. Plecau să exploreze spațiul în nave care nu dețineau nici măcar minimul de condiții necesar conservării vieții.

În mai puțin de trei ore, terminară de fixat colosul de șasiul patrulatorului, cu ajutorul ancorelor magnetice. Lucraseră ca niște nebuni, fără să-și permită nici o clipă de pauză, de teamă să nu fie interceptați de vreuna din patrulele auxiliare care le dublau traseul. În acest caz, ar fi trebuit să raporteze descoperirea epavei și nu ar fi primit decât prima de supraveghere corectă a spațiului. Grosul banilor ar fi intrat în contul firmei de observare și interceptare la care trudeau, asemenea altor nenorociți, de aproape trei ani. Pe când deschideau parașutele de dispersie electromagnetică, astronul le

comunică interceptarea unei activități radio pe o frecvență de salut neobișnuit de îngustă.

O astronavă atât de veche reprezenta o avere greu de estimat chiar și pentru un colecționar. Chestia asta se numea noroc cu N mare. Nimeni din familia lor, vreme de multe generații de aici înainte, n-ar mai fi trebuit să mute fie și numai o cartelă magnetică. Ar fi trăit într-un lux orbitor pe oricare dintre coloniile de dincolo de orbita lui Marte. Numai pentru înregistrările holo, muzeele de pretutindeni s-ar fi bătut să le umple contul cu mulțimi nenumărate de biți interșanjabili.

Cei doi se priviră preț de câteva clipe, prin ecranul minuscul de deasupra ochiului stâng. Picături de transpirație le curgeau pe tâmple, dar uitaseră complet de circuitele de absorbție. Pe numele lui Satan, blestemata de activitate radio însemna...

Alhander oftă și clătină din cap. O contaminare biologică, în caz că la bord mai exista încă vreo formă de viață, aducea cu sine nici mai mult nici mai puțin decât expulzarea obiectului din Sistem. Îi arătă din ochi sasul gigant, descoperit într-unul din craterele făcute de meteoriți, și își aprinse fuzeea direcțională. În negrul de catran al bolții, farul de pe casca lui Jorge arăta ca un ac de diamant, săpând în spinarea depunerilor de piatră de sub picioare.

Când reveniră în cabina de comandă a patrulatorului, aveau fețele pământii, de parcă ar fi intrat în agonie, din cauza lipsei de oxigen. Alhander aruncă jacheta cu multe buzunare, în care-și ținea majoritatea sculelor de electromecanic de întreținere, direct pe podea, călcă pe ea și se repezi spre refrigeratorul din colț. Scoase două cutii cu euforizant, îi aruncă una peste umăr celui din spate, se rezemă de pupitrul de control auxiliar și smulse capacul celei păstrate în pumnul stâng.

Sorbi prelung, fără să clipească, făcu o pauză, respiră adânc, apoi o duse din nou la gură și o ținu lipită de buze până ce o goli.

– Doamne, Jorge, băiatule... Tu realizezi că sunt peste un milion de indivizi acolo?

Jorge se lupta încă să-și desfacă propria cutie.

– Peste! Și aproape două treimi din ei trag la lanțul acela nenorocit. Nu pot să cred că au ajuns până aici! Pur și simplu, nu pot să cred!

Victoria de la Samotrace fusese un colos astral destinat unei călătorii de-a lungul succesiunii mai multor generații de astronauți. Cândva, un meteorit uriaș străpunsese scuturile energetice și platoșa de iridiu, pulverizând sala motoarelor. Pe atunci, trebuie că populația nu depășea cifra de siguranță de 25.000 de suflete și trăia mai mult în tuburile criogenice, lăsînd pilotajul pe seama automatelor și a astronauților de serviciu. Explozia demografică venise abia atunci când cei ce scăpaseră cu viață simțiseră nevoia de brațe de muncă pentru un țel inimaginabil.

– Încerc să-mi închipui ce-o fi fost pe capul lor, comentă Alhander și desfăcu o a doua cutie cu euforizant. Cred că se aflau cam prin dreptul lui Canopus. Auzi ce idee... lanțuri... Bănuiesc că și-au construit din nimic o turnătorie și au exploatat minereul meteoritului rămas în coca navei.

Probabil că spaima de a înnebuni, mai degrabă decât spaima de moarte, îi determinase pe supraviețuitori să inventeze un sistem motrice de punere în funcțiune a unui dinam primitiv: sute de mii de indivizi se opinteau de-a lungul kilometrilor de galerii, trăgînd de lanțul ce punea în mișcare un rotor... Curentul obținut menținea în funcțiune sistemele de întreținere a vieții și alimenta un propulsor ionic.

– Circa o sută de kilometri pe zi. Dumnezeule, Jorge, numai până la Dione cred că ar mai avea nevoie de vreo treieci de ani! Câtă obstinație! Și câtă perseverență! Oare cu ce vor fi greșit în tinerețe străbunii lor, plecați cu atâta naivitate spre prăpastie? Ai verificat unda tractoare?

Jorge strivi cutia între degete și o azvârli în reciclator. Aruncă o privire către identificatorul de masă și clătină încet din cap.

– Un milion de oameni... îți poți închipui? Un milion! Dar oare mai pot fi numiți oameni? Niște ființe care n-au avut de când au deschis ochii altă religie decât aceea de a trage de lanț pentru a ajunge, într-un viitor neguros, pe o necunoscută Therra. Oare ce naiba poate să viseze un asemenea... om? Gândește-te, Alhander, dacă îi luăm cu noi își vor atinge ținta în câteva ore. Niște primitivi pentru care visul se va sfârși, fără să fi avut timp să mediteze la asta. Să se pregătească.

Bărbatul își linse buzele și bătu cu unghia în ecranul strălucitor.

– Eu cred că au depășit condiția de oameni, Alhander. Therra nu este numai ținta lor, ci și mormântul lor. Au venit să moară acasă, pricepi? Întocmai ca animalele alea din vechime, care plecau la drumuri imposibil de lungi pentru a sfârși în locurile unde se născuseră. Nu trebuie să săvârșim acest sacrilegiu. Să-i lăsăm să-și ducă singuri crucea până la capăt. Oricum, există mari șanse să nu fie depistați până în apropiere de Marte.

– Și recompensa? întrebă Alhander cu ochii pierduți în întunericul ecranului.

– Dă-o dracului de recompensă! Nu vreau să joc rolul unui zeu sângeros, care-și sacrifică supușii ce i se închină.

Câteva minute mai târziu, *Moonlight* se desprinse tăcută de uriașa epavă și în câteva minute jetul propulsor o îndepărtă la câteva mii de kilometri de locul de acostare. În urma sa, marșul spre Terra continua egal și statornic.

Decor scenic cu spinari şi partoni

Darck Feynman era regizor de foarte mulţi ani, dar aşa ceva nu mai întâlnise încă într-o companie teatrală.

– În cel mult o oră, vreau să dispară toate mizeriile astea! ordonă el cu năduf şi tâmplarii se apucară imediat să demonteze decorurile.

Pompierul îl privea rezemat de un stâlp şi se chinuia să-şi aprindăo ţigară.

– Şi tu ce mama-dracului crezi că faci pe-aici? Fumezi pe scenă?

Pompierul tresări şi-şi ascunse, vinovat, mâna la spate.

– Fuga marş şi să vii în dinţi cu nenorocitul ăla de scenarist! Vă aştept în birou. Şi sper că n-o să-ţi ia mai mult de un minut!

Nel Calder avea 28 de ani şi era prea înalt pentru greutatea sa. Funcţiona ca scenarist la companie din octombrie trecut,

dar era plătit ca mașinist. Nimeni nu știa cu ce se ocupa în viața particulară, pentru simplul motiv că nimeni nu-l întâlnise vreodată prin oraș. Sachs, bătrânul portar, care îndeplinea și funcția de om de serviciu, îi zisese în glumă „huhurezul" și porecla prinsese.

Când bătu discret la ușă și pătrunse înăuntru, cu capul între umeri și cu un licăr de spaimă în priviri, chiar că semăna cu pasărea amintită.

Feynman azvârli dosarul cu piesa pe pielea scorojită a biroului și-i făcu semn să ia loc.

– Calder, să-mi spui cu cine te-ai consultat, când ai dat indicații pentru decorurile alea nenorocite...

Huhurezul se poticni, bâlbâi ceva și își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Adică totul vine numai din capul dumitale?

– D-da. Cum să... Ei bine, nu chiar.

– Aha! Va să zică te-ai mai sfătuit cu cineva! Cu *cineva* anume... Nu cumva cu Lubkin? Cu afurisitul, blestematul, nenorocitul de Lubkin? Știu că încă ne mai dă târcoale.

Gene Lubkin fusese timp de șase ani scenograf-șef la *Straton*. Numai directorul și cu Feynman știau cu exactitate de ce anume zburase din post, în urmă cu aproape un an.

– Nu, nu e vorba de Lubkin, răsuflă aproape ușurat Calder și se așeză mai bine în scaun. De altfel, îl cunosc numai după nume. Nu știți că m-am angajat aici numai după plecarea lui?

– După ce a fost demis, adică, sublinie celălalt.

– După demiterea lui, acceptă Calder. Am... pur și simplu, am visat.

Uluit, Feynman căscă gura. Îl privi lung pe bărbatul cu ochi spălăciți și păr blond cenușiu și se ciupi de obraz.

– Vrei să spui că... toată piesa, tot scenariul, decorurile... toate sunt urmarea unui vis?

Huhurezul își trase și mai mult capul între umeri.

– Nu chiar un simplu vis. Un fel de transă, i-aș spune eu. Se făcea că eram implicat într-o poveste ce se desfășura pe Selena. O poveste cu *spinari* și cu *partoni*, cele două rase non-umane care domină subteranele satelitului...

Transa relatată de huhurez semăna destul de mult cu scenariul, așa că regizorul îl ascultă numai cu o ureche, gândindu-se cum să motiveze față de director și de patron retragerea piesei pe ultima sută de metri. Pentru că, în mod clar, trebuia retrasă. Cu asemenea decoruri trăznite, n-ar mai fi prins nici picior de spectator în sală ani întregi de acum înainte.

– *Spinarii* prevăd că o dramă de acest tip va bate toate recordurile de spectatori umani și se va juca la nesfârșit, fără ca publicului să i se facă lehamite, pentru că finalul piesei este permanent variabil, înțelegeți? Vom sfârși prin a ajunge mai mult decât bogați, chiar dacă va trebui ca 10% din încasări să le depunem într-un cont bancar din Elveția.

– Pentru ce să le depunem acolo?! tresări surprins Feynman.

– Pentru că doresc să cumpere de la pământeni Corsica și Sardinia, poate chiar și Balearele. Explozia demografică din ultimul secol îi obligă să plănuiască tot felul de scenarii. Unul dintre ele era să ia contact cu o ființă de pe Terra, căreia să-i propună afacerea.

– Și te-au găsit tocmai pe dumneata! exclamă regizorul cu dispreț și se ridică din fotoliu. Exact pe dumneata! La dracu' cu balivernele astea, Calder! M-am săturat de aiureli! Așa că ia-ți frumușel valiza și întinde-o din teatrul meu. Cu piese de-astea stupide să te duci să faci sluj în fața lui Lubkin sau a cui o vrea să te asculte. Pentru că eu unul m-am săturat...

– Domnule Feynman, dar...

– Afară, am spus! urlă celălalt, simțind cum se înroșește de furie. Afară și trimite-mi-l pe secretarul de platou!

După ce Nel Calder închise ușa cu precauție, Feynman se așeză din nou în fotoliu, cu sentimentul că tocmai a făcut cel mai mare bine companiei teatrale la care lucra. Desfăcu iar copertele dosarului cu textul piesei, dar nu își găsi răbdarea de a citi și îl trânti înapoi, peste vraful celorlalte. *Spinari* și *partoni*... Auzi, ce porcărie!

Se auzi o bătaie fermă în ușă. În fine, cineva demn de încredere, cu care să poată discuta.När du var här

– Intră! strigă, după care se aplecă să culeagă o foaie de hârtie, alunecată pe podea din dosarul afurisit.

Ușa se deschise și se închise fără zgomot.

– Ia loc, Weineberg, și scuză-mă o clipă...

Se ridică, gâfâind, cu hârtia în mâna dreaptă. Individul din spatele spătarului scaunului nu era, în nici un caz, Bert Weineberg. De fapt, nici nu vedea prea bine cine era, deoarece o pelerină neagră îl învăluia în întregime, până în dreptul ochilor.

– Darck Feynmnan?

– D-da, se bâlbâi regizorul și lăsă în jos mâna cu hârtia.

Străinul era cu aproape un cap mai înalt decât el. Ochii din spatele apărătoarei de stofă ardeau straniu, părînd să-l soarbă către miezul lor incandescent. Necunoscutul făcu un pas către birou, apoi, cu un gest neașteptat, întinse un braț incredibil de lung și-l înhăță de gât.

Feynman încercă să se împotrivească, dar nu reuși decât să se agațe de birou. Ghearele tăioase ale mâinii acoperite de solzi mari, verzui, îi crestară pielea și picături mari de sânge începură să se prelingă pe suprafața din piele neagră a

biroului. Vru să strige, dar îşi simţi limba năclăită într-un fel de salivă vâscoasă. Nu emise decât câteva mormăituri groase.

– Am înţeles că ai de gând să anulezi reprezentaţia... Reprezentaţia cu piesa cea mai bună la care a visat vreodată teatrul pământeanţ din toate timpurile. Eşti un regizor prost, nu, Feynman? Pentru că un regizor bun nu ar da cu piciorul unui asemenea spectacol. Ce ţi se cerea, la urma urmei? Un amărât de procent, în schimbul căruia v-aţi scălda cu toţii în bani. Aţi deveni bogaţi şi celebri, pentru că nimeni – pricepi? – absolut nimeni nu a mai pus până acum în scenă o piesă cu subiect selenar, subiect cules direct din Arhivele Secrete ale Colectivităţii *Spinarilor*.

O venă mare, albastră, prinse să zvâcnească pe fruntea regizorului. Simţea cum, încet-încet, vârfurile degetelor i se descleştează de marginea biroului, iar tălpile pantofilor i se desprind de podea. Gâtul i se transforma într-o rană clocotitoare, iar urechile i se umpleau de un vâjâit violent.

– Îţi dai seama, Feynman, prost ce eşti? Aţi avut posibilitatea să vedeţi şi să aplaudaţi istoria *Imperiului Spinar*, de dinainte de marea Unire cu *partonii*... Să asistaţi la fulgerătoarea, dar glorioasa domnie a lui Upsilon Damnitul, sub domnia căruia vasele noastre magnetice au coborât pentru prima dată pe satelitul albastru al Selenei. Aţi fi asistat la crimele oribile ale lui Boostrap, fie-i amintirea în veci blestemată! La dresarea saurienilor cu sânge albastru şi la utilizarea lor în practicile magice... Omule, istoria aceasta nu v-a fost dată decât o singură dată! Iar teatrul vostru a fost selecţionat în urma unui examen sever, atuul principal pe care l-aţi avut fiind prezenţa aici a lui Calder Lunatecul. De ce i-ai refuzat pe Actanţii Ambulanţi din secţiunea Hipparc? Acum, totul s-a dus de râpă şi va trebui să mai aşteptăm o mie de cicluri...

O mie de cicluri până ce creierele voastre atrofiate vor deveni din nou sensibile la variațiile magnetice ale secțiunii Hipparc. Iar până atunci, creșterea demografică va deveni inacceptabilă. Dezastruoasă chiar. Iar motivul declanșării unui nou război între *spinari* și *partoni* de neocolit. O piesă de teatru, Feynman, o simplă piesă de teatru... Gândește-te bine la asta în scurta călătorie pe care o ai de făcut.

Regizorul ajunsese la aproape o jumătate de metru de covor. Străinul se apropie de fereastră și săltă cadrul geamului cu mâna rămasă liberă. La cincizeci de etaje sub ei, vâjâitul continuu al circulației rutiere se făcea auzit asemenea unui motor pornit la relanti. În spațiul neregulat, decupat în umbra nopții de vârfurile zgârie-norilor, fața galbenă a lunii rânjea sinistru, răsucită într-o parte.

– O piesă de teatru și o mie de cicluri. Drum bun, Feynman! îi șopti gutural în ureche celălalt, înainte de a-și descleșta ghearele și de a-l lăsa să alunece în golul de dedesubt.

Apoi își desfăcu mantia grea și o lăsă să alunece pe podea. Cu un pârâit surd de electricitate statică, își deschise uriașele elitre transparente, pliate în adânciturile de sub umeri, încălecă pervazul și se înălță asemenea unui enorm gândac fosforescent, către stelele îndepărtate.

Doctor Faustus și ananașii

Un fir de fum albastru se încolăcea deasupra meselor, pipăind cu capul de șarpe în căutarea unei ieșiri.

– Era ceea ce se cheamă un *vânător de ananas*. Tocmai reușise...

– Poate un culegător de ananas, stimate domn!

– Un *vânător*, zău, nu inventez!

– Păi, la vânătoare eu știu că se merge cu arma...

– Și cam ce crezi că ascundea la spate Horatio? O carabină cu cartușe explozive. Iar la brâu căra o macetă și trei grenade ofensive.

Grăsanul cu fața plină de pistrui dădu să spună ceva, se aplecă deasupra mesei și șuieră:

– Domnule, oi fi eu o simplă călăuză, care bea uzo răsuflat și fumează țigări puturoase de foi, dar prost nu mă consider.

Încă. Pricepi? Nu încă. Ananasul este un fruct. Unul mare, cât să-l prinzi în căuşul palmelor, împănat cu...

– Asta la dumneata în grădină! Bărbatul cu urechi lungi şi ascuţite la partea superioară se strâmbă şi pufni supărat din buze, apoi continuă: Pe aici, în jurul marelui Caracas, ananaşii au două aripi de piele, patru labe înzestrate cu gheare tăioase şi un cioc-ac, zimţuit la bază. Dacă a apucat să-l înfigă într-o arteră, nu mai poate fi desprins decât după ce s-a umflat ca un pepene.

– Poate că vorbim de lucruri diferite.

– Ce lucruri diferite, stimate domn? Uite colo, scrie pe uşă „Ofer 6 bătrâne pe un *ananas mediu*, cu gheare netocite"? Sau nu scrie?!

Grăsanul îşi părăsi halba de metal cu capac şi se răsuci în direcţia indicată. Afişul se găsea, într-adevăr, pe locul indicat. Ridică din umeri şi reveni spre tovarăşul său.

– *Vânător de ananas*, hmm!... spuse încet, chinuindu-se să soarbă din halbă, fără să se atingă de spumă.

Brusc, uşa se lipi de perete şi în cârciumă intră un grup de indivizi bărboşi, cu jachete peticite şi puşti de calibru mare pe spate. Ultimul, un zdrahon încălţat în cizme galbene cu manşetă albastră, săltă în lumina chioară a becului o legătură uriaşă, învelită în frunze de palmier, şi o azvârli de-a latul pe una dintre mese. Barmanul îl privi pe sub sprâncenele groase, puse cârpa lângă piramida de pahare curate şi scoase de sub tejghea o sticlă de rom de Jamaica.

– Care eşti, mă, ăla cu anunţul? întrebă, fără adresă, cel mai solid dintre nou-sosiţi, în timp ce se aşeza într-un scaun din răchită, făcîndu-l să pârâie din toate încheieturile. Hai încoa', că se strică marfa!

– Se zemuieşte ananasu'! întări vesel unul dintre camarazi,

apucând sticla din mâna barmanului şi trăgînd o duşcă direct din ea.

Un scaun se hârşâi scurt pe podea. Bărbatul cu urechi lungi se ridică şi întinse o mână în direcţia lor.

– Dumneata?! se holbă grăsanul. Doar nu vrei să cumperi scârboşenia aia!

Unul dintre bărboşi îi privi întrebător, dar când hârtiile foşnitoare îşi schimbară stăpânul, căptuşind un alt buzunar, se aplecă peste grămada de frunze de pe masa vecină.

– Vino, neamule! Unul mediu, ha? Alege! S-au înmulţit ceva de speriat în ultima vreme. Toţi graşi şi frumoşi. Ce zici, ăsta te-ar aranja? O să crească din el o tulpină pe cinste!

Bătură palma. Ananasul avea chiar forma fructului cu pricina. Cu solzişorii de rigoare, cu forma de rădăcină de sfeclă... Numai dacă îl trăgeai de unul dintre solzişori şi desfăşurai aripa din piele, realizai că ai de-a face cu altceva. Iar ochii...

– Doamne-Dumnezeule, are ochi de om! se înfioră grăsanul.

– Ochi şi minte de om. Acum nu se cunoaşte, deoarece se află în perioada de înmulţire şi acţionează numai în conformitate cu instinctele de bază ale speciei. După ce vor depăşi etapa aceasta, vor începe să reacţioneze violent, raţional, devenind extrem de periculoşi. Foarte greu îi va mai putea vâna cineva. În numai două-trei săptămâni, Caracasul va deveni un oraş pustiu.

Grăsanul împinse cu dezgust în corpul moale şi reveni la masa cu halba.

– Nnu... pricep. De unde dracu' a ajuns chestia asta aici? Aici, la noi. Pe continentul sud-american, vreau să spun.

– De pe Lună.

– De pe... Dom'le, mi se pare un răspuns tembel. Toată lumea știe că pe Lună nu există...

– Ba există! Numai că nu știți *voi*. E adevărat că navele americanilor au coborât acolo și n-au găsit decât praf și pietre. Dar ar fi descoperit altceva dacă ar fi aterizat, să spunem, în deșertul Atacama?

Grăsanul își firecă, neajutorat, obrazul neras. Alături, vânătorii își treceau sticla din mână în mână, pufăind din trabuce urât mirositoare.

– Eu... Nu știu. Adică... mă rog, nu cred, admise în cele din urmă.

– Ei, vezi? Selenitii trăiesc sub cupolele ridicate deasupra marilor circuri, acolo unde metalele grele, scoase la suprafață de izbucnirile vulcanilor, au creat forțe gravitaționale locale stabile, capabile să rețină aerul și apa pe care Luna le fură Terrei, la fiecare apropiere de periheliu. Civilizația aceasta, care a supraviețuit condițiilor vitrege de acolo datorită dezvoltării deosebite a ingineriei genetice, a reușit să creeze un produs experimental deosebit: *ananasul*.

– Nu pricep, se încruntă grăsanul.

– De ce oare nu sunt surprins? În fine... O dată la cinci sute de ani, centurile de radiații ucigașe Van Allen se întrerup pentru un interval foarte scurt de timp și-și inversează polaritatea. În urmă cu cinci secole, prima pereche de ananași a fost expediată spre Terra, împreună cu un ambasador. *Eu!*

– Dumneata?!

– Eu. Ce ți se pare ciudat?

– Hmm, totul... bombăni grăsanul și se răsuci să-i vadă pe bărboșii care se ridicau de pe scaune și se îndreptau spre strada încinsă de soare, de dincolo de canaturile ușii.

Apoi:

– Arată ca niște vampiri.

– Într-un fel, chiar asta și sunt. Un fel de armată disciplinată, gata să invadeze Pământul.

– Fugi, dom'le, că mor! Ce invazie...?! Liliecii ăștia?

– Dacă-l îngropi pe ăsta mort, în mai puțin de o săptămână răsare o mlădiță gălbuie, iar peste șase luni obții deja un trunchi solid, a cărui coroană poate produce până la 100-150 de ananași la o recoltă. Și, închipuie-ți că dau trei recolte pe an!

Grăsanul își înfrânse sila și își răsuci din nou scaunul spre ananansul de pe masă. Barmanul se scobea între dinți, privindu-i cu indiferență.

– Vrei să zici că din chestia asta... iese un copac?

– Exact.

– Și că în el cresc de-ăștia... păsăroi, ca ananașii, care pot să zboare?

– Exact.

– Și au sosit aici de...

– Exact. De cinci secole. Acum, ananasul crește în toate locurile cu climă caldă. Însă numai aici, în jurul Caracasului, se metamorfozează în zburătoare. *Pentru că aici trăiești dumneata.*

– Fugi, dom'le, că mor! se indignă grăsanul. Eu am mâncat ananas de la piață și n-am pățit nimic. E așa, ca un fel de măr mai mare.

– Ca un măr, da. Asta până când ajungi dumneata în preajma *pomului* respectiv. Atunci, bioenergia specifică a corpului dumitale declanșează bomba genetică latentă, iar fructele se trans...

– Dom'le, uite ce este... Pe mine să nu mă îmbrobodești cu brașoave de-astea, că nu ți-ai găsit omul! Acum, vreau să plec acasă și să-mi dai pace cu trăznăile astea, clar?

Halba de metal se răsturnă, împrăştiind lichidul gălbui pe faţa de masă. Grăsanul porni cu paşi repezi spre uşa de care afişul improvizat atârna de un colţ. Lunganul cu ţuguiul capului chel ca-n palmă şi cu faţa mâncată de vărsat de vânt se ridică, la rându-i, din spatele tejghelei şi, din trei paşi, îi bară calea.

– Uşurel, doctore Faustus! Uşurel, nu-ţi mai aduci aminte? În urma cu cinci secole, ne-ai promis ceva pentru formula alchimică de prelungire a vieţii...

– Faustus?! răcni grăsanul trăgîndu-se înapoi, cu faţa lividă. Care Faustus? Maică Precistă, sunteţi nebuni de-a binelea sau vă prefaceţi cu toţii?

Un fir de salivă i se prelingea pe la colţul gurii şi în ochi îi strălucea o luminiţă stranie.

– Care Faustus...? N-am promis nimic, jur că n-am promis nimic nimănui!

– Avem *înscrisul*! rânji celălalt. Înscrisul prin care te-ai angajat să faci tot ceea ce-ţi vom cere atunci când se va împlini sorocul. Termenul a venit, doctore, degeaba te-ai furişat în partea asta de lume. Ananaşii trebuie treziţi la viaţă pe toată suprafaţa Terrei pentru a forma cea mai mare forţă de invazie cosmică din acest colţ de Galaxie. Este obligatoriu să cucerim această planetă, deoarece peste numai câteva decade riscăm să rămânem fără atmosferă: Terra se îndepărtează iremediabil de satelitul ei şi nu mai reuşim să captăm aer şi apă în cantităţi suficiente.

– Şi dacă nu vreau?! urlă grăsanul, cu ochii scoşi din orbite. Dacă mă sinucid? Nu vreau să supravieţuiesc speciei, dacă este ca ea să dispară, vampiri nenorociţi!

– Nimeni nu e perfect, doctore! râse lunganul, înfigându-i o mână în ceafă. Nici măcar nu e nevoie să fii viu pentru ca

anananşii să pornească procesul de eclozare. Va fi suficient să-ţi târâm cadavrul prin faţa copacilor şi Conquista va putea începe. Dar poate că ne vom înţelege şi altfel, domnule Faustus... Mai avem o propunere interesantă să-ţi facem, ce zici?

Subiect de scandal

Pe Sullivan O'Connor durerea de burtă l-a apucat chiar în timpul pauzei de masă. Tocmai ajunsese la desert, când a simţit junghiul violent sub coasta dreaptă. Un chelner l-a întins pe tejghea şi a telefonat la Urgenţă. Înainte de ora 14, Sullivan se afla întins pe masa de operaţie, cu diagnosticul de apendicită acută.

Când şi-a revenit din cloroformizare, primul lucru pe care l-a zărit a fost bila aurie de pe fundul paharului Berzelius, de pe noptieră.

– S-a întâmplat ceva? a mormăit cu gura amară.

– Chestia asta v-am extras-o din fiere. E aur de 24 de karate. Vă aparţine. Deocamdată, veţi mai rămâne aici pentru observaţii clinice postoperatorii. Ştiţi, explică doctorul, e pentru prima oară când se întâmplă un asemenea fenomen în spitalul nostru. Iar ciudăţenia este că s-a întâmplat în faz de lună plină.

– Şi ce este atât de ciudat în asta? a întrebat speriat Sullivan, holbându-se la faţa acoperită cu mască, aplecată deasupra patului său.

– Apendicitele, răspunse doctorul, ştergându-şi fruntea cu un şervet. Operăm cele mai multe apendicite în această perioadă. Ca şi cum ar fi o legătură directă între fenomenul astronomic şi boala asta.

Până seara, totul a fost în ordine. Înainte de stingere însă, junghiul i-a reapărut cu o şi mai mare violenţă. A fost dus imediat la blocul operator şi deschis fără anestezie. În locul cu pricina se formase o nouă bilă, de exact aceleaşi dimensiuni cu prima. În zori, o a treia criză i-a determinat pe membrii Consiliului de Administraţie ai spitalului să se întrunească într-o şedinţă-fulger. S-a decis ca, până la noi dispoziţii, zona operată să fie ţinută deschisă, în condiţie de maximă sterilitate.

După trei săptămâni, cantitatea de bile de aur atinsese greutatea de 4 kilograme. Ziarele au primit secreta informaţie din partea femeii de serviciu, care-i păstra curăţenia în rezervă. Timp de o săptămână au făcut din ea bomba zilei, după care s-au plictisit (nereuşind să răzbată până la el) şI şi-au căutat alte subiecte de senzaţie, mai tangibile.

După alte trei luni, un funcţionar cu rang înalt din Guvern i-a propus să devină principalul furnizor de aur fin al statului. I se asigura, prin contract, o pensie viageră cu multe zerouri la coadă, locuinţă permanentă în capitală şi trei vile de vacanţă în diverse locuri turistice, gardă de corp, maşină la scară...

Nu s-a dovedit refractar la idee, deoarece pricepuse şi el că procesul fiziologic de producere a nuggeţilor de aur putea să ia sfârşit oricând. Deocamdată, starea sănătăţii era

mulţumitoare, în 24 de ore realizându-se 4 extracţii cu ajutorul unei aspirante pneumatice, printr-un tub de sticlă, menţinut tot timpul în corpul său.

Junghiul a reapărut, încă şi mai violent, la următoarea fază de lună nouă. Mai înainte ca doctorul de gardă să ajungă în rezervă, picătura strălucitoare a fost aspirată prin tub, pe care l-a topit în trecere, a căzut în creuzet, l-a străpuns într-o clipită, a răzbătut prin podeaua de marmură şi a dispărut în cenuşiul fundaţiei de beton. După 12 ore, procesul a avut loc din nou şi, în ciuda tuturor precauţiilor, picătura cât gămălia unui ac a apucat acelaşi drum ca şi prima.

Materie stelară, au apreciat oamenii de ştiinţă, studiind urmele. A găurit Pământul şi a răzbătut până în partea cealaltă. În nopţile care au urmat, astronomii au observat cu uluire desenul argintiu al unei noi constelaţii crescând pe cerul de vest. Iar luna... Ei bine, luna parcă se apropiase de Therra, ar fi putut să jure cei care nu aveau altă treabă decât să se holbeze la cerul nopţii şi să instige la panică.

Apoi lucrurile au reintrat în normal şi ziarele şi-au găsit alt subiect de scandal.

Felurite impozite

Luna rânjea pe cerul senin, pată de var adumbrind lucirile stelelor. Aerul tremura cald, vânturat de zborul orb la liliecilor.. Acoperişurile picoteau în aşteptarea orei la care cocoşii îşi aduceau aminte că misiunea lor era să trezească lumea din somn şi să alunge spiritele rele.

– Fraţilor, luă din nou cuvântul cel care-şi ţinea piciorul drept în buzunar. Este ultima noapte a consfătuirii şi va trebui să ne hotărâm, în sfârşit. Există cumva vreo idee nouă?

Un acoperiş apropiat tresări surprins şi se întinse leneş, troznindu-şi căpriorii vechi.

– Eu, unul, sunt de acord cu taxele, ridică o mână cel cu ochii bulbucaţi, care făcea echilibristică pe o streaşină veche. Ca orice societate care se respectă, vom fi bogaţi şi puternici prin taxe. La urma urmei, vom începe să explorăm un domeniu absolut nou şi absolut necesar pentru toţi cei ce trăiesc pe Therra.

Întinse arătătorul în direcția discului strălucitor care punea umbre negre pe străzile înguste, ascunse printre umeri de ziduri.

– Și eu subscriu la ideea anterioară, sări în sus un cocoșat, îmbrăcat în pantaloni viu colorați. Din cauza mișcării prea bruște, alunecă de pe coamă și se rostogoli până la jumătatea acoperișului, unde reuși să se prindă, cu un gest reflex, de piciorul de lemn al fostului marinar.

– Taxe, stimați colegi! Le vom pune impozit tuturor celor ce se folosesc de lumina ei. Tare aș vrea să-l văd și eu pe acela care va îndrăzni să afirme că se poate lipsi de ea. Va plăti de o mie de ori mai mult pentru a-și cumpăra un echipament adecvat, care să îl ferească de razele sale. Și, pentru că va fi un impozit la scară planetară, propun să fie destul de mic. Pentru a putea fi plătit de toți. Să nu ne-njure...

S e lăsă o clipă d e liniște. O bufniță cârâi ceva, p e o grindă îndepărtată, iar casierul societății bătu cu pumnul în coșul cel mai apropiat, cerînd liniște.

– Ptiuu! Drăcia asta scoate fum! exclamă și aruncă o cărămidă înăuntrul lui. Corect, mi se pare corect tot ceea ce s-a discutat până acum. În deschidere, ce-ați zice să fixăm o taxă specială pentru cimitire? Să nu uităm că fantomele ies la plimbare numai după ce luna a trecut de crugul bolții. Adică ele de ce să nu plătească, ce, nu sunt cetățeni? Locuiesc în cimitir, iar posesorii de cimitire plătesc taxe la stat pentru pământ.

– Se aprobă, ciocăni în tabla neagră de sub fund cel cu piciorul în buzunar.

– Se aprobă... vor cotiza pentru lumina polarizată, de care se folosesc încă de la începutul lumii. Altceva?

Un câine urlă a moarte două curți mai încolo, făcându-i pe cei de pe streșinile mai îndepărtate să tresară speriați.

– Ăia de se folosesc de maree... se auzi o voce plângăreață, venind de pe un acoperiș de șindrilă. Mareele sunt tot isprava lunii. Să plătească și societățile maritime, ale căror vapoare profită din plin de ele... și cei cu centralele electrice marine...

– S ă plătească ș i îndrăgostiții! Abuzează de lună, de când s-a lipit de Terra. Mai mare rușinea! Sunt unii putred de bogați și tot pe gratis o fac.

Treptat, spiritele începeau să se încingă. De pe turla clopotniței, frații siamezi, lipiți spate la spate, strigară la unison:

– Artiștii... I-ați uitat pe artiști? Mai ales pictorii și poeții! Cum le vine, una-două îți trântesc un fundal cu lună plină, absolut pe gratis.

Se auziră câteva aplauze firave. Câinele tăcu brusc, ca strâns de gât.

– Și prozatorii, nu se lăsă mai prejos cel cu ochii bulbucați. În fiecare roman e absolut imposibil să nu dai peste o imagine cu lună. Iar ăștia... ăștia, scriitorii de science-fiction numai despre ea vorbesc. Un francez, Jules Verne, a avut obrăznicia să tragă cu tunul în ea, iar un american, Arthur Clarke, a scris o odisee în care afirma că ființe din alte lumi ne-au lăsat un semn îngropat în solul ei.

– Fraților, asta e! Indivizii ăștia de-și spun scriitori să plătească diferențiat. Să zicem 10% din încasările fiecărei ediții în care e pomenită luna. Imaginați-vă că imaginea ei trebuie să fie cam în aproape toate cărțile de pe Pământ, din orice epocă. În mai puțin de un an, o să ne putem permite luxul să ne întâlnim numai pe acoperișuri de castele gotice.

– Mde! se îndoi cel cu piciorul în buzunar. Și dacă scriitorii se fac ai dracului și nu mai scriu un cuvânt despre lună?

– Nici o pagubă! Taxele se pun şi retroactiv. Cu câte cărţi s-au scris până acum pe acest subiect s-ar putea înălţa două turnuri elicoidale ce ar atinge buza muntelui Hipparc, de lângă Marea Furtunilor. Imaginaţi-vă două spirale numai din cărţi... ce spun eu două... trei... patru spirale, pentru că indivizii ăştia au scris enorm. Şi pe noi căţărîndu-ne, din treaptă-n treaptă, din carte-n carte, până în vârf, gata să ne luăm zborul spre inima iubitei noastre Selena.

– Să decidem, hârâi cel ce părea şeful şi aruncă o privire grăbită în direcţia orologiului din turnul Primăriei. Ce facem, îi taxăm pe scriitori sau îi punem să construiască turnurile? Mie personal mi-ar conveni spiralele. Până când am ajunge în vârf, numai bine ne-ar creşte aripile. Ne-am transforma într-o societate de Icari care, în sfârşit, ar putea reveni la ei acasă, fără să mai fie ameninţaţi de cineva cu ospiciul.

– Şi una, şi alta, reveni vocea plângăreaţă. La o adică, ei sunt cei mai vinovaţi. Au abuzat cel mai mult.

– Dacă-i aşa, e-n regulă, să trecem la vot. Cine este pentru?

Braţele se ridicară la unison, crengi uscate, negre, în baia strălucitoare de var. Bufniţa tuşi nemulţumită, la adăpostul acoperişului vecin.

– Domnilor, trebuie să ne grăbim. Peste câteva minute, tot aici, or să aibă întrunire nişte zombi. Vor şi ei să-şi facă asociaţie. Vă mulţumesc pentru solicitudine şi vă poftesc în acelaşi loc la următoarea lună plină pentru a găsi căile de punere în practică a propunerilor. După dumneavoastră...

Cu mâinile întinse în faţă şi cu cohii închişi, selenarii se risipiră care încotro, pe spinările înclinate ale acoperişurilor. Luna continua să-şi risipească, darnică, otrava albă, scoţând din întuneric făpturile-i devotate.